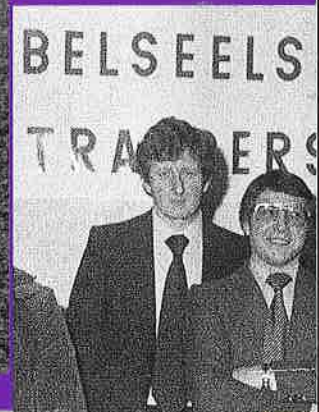

sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 8 - juni 2004

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud – redactie - abonnementsvoorwaarden	p. 329
- Rode Duivel Gust Van Steenlant als ambassadeur van onze stad Etienne De Meester	p. 330
- Atletiek. Deel 3: de overstap naar de Witte Molen Steve Wante	p. 331
- Jeroen, school- en topgym Herman Wilssens en Johan Heirbaut	p. 337
- F.C. Herleving Sinaai speelt in het sportcentrum Ter Beke Etienne de Meester	p. 341
- Kruisboogschieten in Groot Sint-Niklaas Alfons Smet	p. 345
- De Biljartsport in Nieuwkerken Daniël Grumiau	p. 351
- De Sint-Niklase Biljartacademie en Biljartclub Brabo Etienne de Meester	p. 354
- De Ster: 100 ha voor sport en recreatie Luc Van Royen	p. 357
- Wielertoeristenclub De Belseelse Trappers Alfons Smet	p. 361
- Basketbalclub Breydelboys eindigde onder de naam Bertino Etienne de Meester	p. 364
- De politie sport, zeer omnivalent André De Hooghe, Steve Wante en André Van Landeghem	p. 365
- Tony Van Haver: 27 nationale titels sierduiken André Van Landeghem	p. 369
- Alleen De Koninklijk Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub bleef overeind Etienne De Meester	p. 371
- Voorgeschiedenis van de Stedelijke Sportraad André Van Landeghem en Luc Van Royen	p. 374
- Reacties	p.376

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Johan Heirbaut, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.
Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2004 bedraagt 6 EUR.
Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue 2004".
De nummers verschijnen omstreeks juni en december.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop - zolang de voorraad strekt - aan de prijs van 4 EUR per stuk.

RODE DUIVEL GUST VAN STEENLANT (08.04.1921) ALS AMBASSADEUR VAN ONZE STAD

Etienne DE MEESTER

Sportkringvedette

In de geschiedenis van de Sint-Niklase voetbalclubs duikt de naam Van Steenlant regelmatig op. Naast de broers Frans, Albert en Jef uit het eerste elftal van Sportkring, was er nog Gust, de jongste, die ze allemaal overtrof. Als tienjarige ondertekende hij zijn aansluitingskaart bij geel-blauw, als zestienjarige speelde hij zijn maidenmatch tegen Stade Moeskroen. Na de nodige aanpassingsperiode onderscheidde hij zich gedurende vijftien jaar als de vaste aanvalsleider van Sportkring. Samen met Frans (Sooi) De Bruyne vormde hij de tandem die na de oorlogsonderbreking door alle clubs uit de hoogste klasse werd gevreesd.

Gust van Steenlant moest na WO II zijn legerdienst nog vervullen, waardoor hij in de nationale militaire ploeg belandde. Voor hem een zeer belangrijke periode waarin hij nog meer naam maakte en samen met De Bruyne in de Belgische B-ploeg debuteerde.

Rode Duivel

In maart 1948 kwam de doorbraak. Sportkring was ondertussen weerom een tweede-

De gevreesde tandem Van Steenlant (r.) - De Bruyne (l.)

klasser, maar toch werd Van Steenlant boven Anoul verkozen voor de A-ploeg tegen Holland. De wedstrijd op de Bosuil in Antwerpen eindigde op 1-1 na een acrobatische kopbalgoal van Gust. Wat kan een speler meer wensen dan scoren in je eerste interland als Rode Duivel.

In de terugwedstrijd hielden de Belgen in Rotterdam de Nederlanders, met Abe Lenstra als uitbinker, met 2-2 in bedwang. Tijdens de derde derby van 1948 die eveneens op een draw (1-1) eindigde, bewees Van Steenlant eens te meer zijn waarde als voor-speler in dergelijke wedstrijden.

In 1949 worstelde de Sint-Niklazenaar met vormpeil. Na zijn huwelijk had hij het examen voor postbediende afgelegd, werd hij brieven-drager in zijn stad, trainde en speelde hij veel bij zijn club, voetbalde hij zowel in de postploeg van de stad als in het nationaal postelftal. Bovendien ging hij als volksmens veel te gemakkelijk in op de uitnodigingen voor sportavonden en recepties. De tol van de roem in zijn stad.

Toen op het einde van 1949 België-Holland naderde dacht men weer aan de "motor" Van Steenlant. En of de motor draaide! België won met zware 7-2 cijfers, doch tegen alle verwachtingen in scoorde Gust niet.

In de wedstrijd tegen Spanje in Brussel (1951) tekende hij wel de aansluitingstreffer aan bij een 1-3 voorsprong van de bezoekers. Dank zij die prestatie mocht hij mee naar Portugal. Hij was misschien op weg om een langere carrière als internationaal uit te bouwen indien hij de afstraffing van de nationale ploeg tegen Oostenrijk (1-8 verlies op de Heizel) niet had ondergaan. In het totaal veroverde hij acht A-caps.

In Sint-Niklaas bleef Gust Van Steenlant als doelschutter, later als trainer en raadgever de populaire en gewaardeerde voetbalster, tot een tragisch ongeval op 24 oktober 1971, plots en veel te vroeg, zijn levensmatch stop-te.

ATLETIEK. DEEL 3: DE OVERSTAP NAAR DE WITTE MOLEN

Steve WANTE

De Sint Niklase Sportkring Atletiekclub zou eindelijk een accommodatie krijgen met een sintelpiste en de nodige infrastructuur. De stad zou een terrein aanleggen in de Priesteragewijk, in de nabijheid van de 'Witte Molen'. Jammer genoeg werd het advies van de betrokken club niet gevraagd. Rond de piste werd een armleuning geplaatst en het ganse terrein werd afgebakend met een omheining. Het verbaasde het clubbestuur dat de piste maar vijf banen had. Nergens in het land was er een piste met 5 banen. Reden hiervoor is dat tijdens de interclubkampioenschappen elke club twee atleten per proef opstelt. Ook in de sprintnummers met voorafgaande series, wordt de finale met een even aantal atleten gelopen. Een delegatie van de club trok naar het stadsbestuur om op dit euvel te wijzen. Er kwamen heel wat luidruchtige woordenwisselingen aan te pas om het stadsbestuur te overtuigen aan deze misvatting te verhelpen. Dienstdoende burgemeester Van Royen argumenteerde: 'We zijn met onze bevoegde dienst naar Oostende getrokken om daar het BLOSO-terrein te bezichtigen. Daar liggen VIER banen en jullie hebben er VIJF!' De burgervader had de allerbeste bedoelingen maar wist niet hoe de steel aan de vork zat. Na lang overleg, werd

Links Freddy Van der Cruyssen met naast hem Guido Neirinckx

het hem duidelijk dat 6 banen wel beter zou zijn. Maar de architect gaf geen krimp. Laatste argument van de burgervader: "Als we aan de buitenkant van de piste een baan zouden bijleggen dan moeten al de paaltjes met armleuning er uit en worden verplaatst. De mensen zullen ons uitlachen". Toen werd hem diets gemaakt dat er wellicht enkele tijd zou gelachen worden; maar indien alles zou blijven zoals het was men met de 'kemel' voortdurend de spot zou drijven. Toen bleek het voor de burgervader zonneklaar. "Ze moeten er uit, en er komt een baan bij" riep hij de architect toe. De kogel was door de kerk. Alhoewel de loop piste nu wel 6 banen rijk was, bleken achteraf nog heel wat gebreken aan het terrein. De piste zou een omtrek hebben van 333,33 m met de bedoeling van drie ronden voor één km. Na opmeting bleek ze ongeveer 1 m korter te zijn. Ook was de helling van het terrein veel groter dan de reglementen toelaten. De dwarshelling, gemeten vanaf de uiterste hoek, richting 'Witte Molen', tot aan de hoek aan de ingang van het terrein bedroeg 70 cm; en gemeten langs de straatzijde van de 'Witte Molen' 40 cm. Dit was nu juist de plaats waar de 100 m werd gelopen. Daar de afhelling niet meer dan 10 cm mag bedragen was men later genoodzaakt de looprichting te veranderen en bergop te lopen; zoniet werd de prestatie niet gehomologeerd. Geen wonder dat op dat nummer geen denderende prestaties werden geleverd. De ring van het discuswerpen werd ook gedeeltelijk verhoogd om aan hetzelfde nadeel te verhelpen.

Na het vertrek uit Puitvoet was de damesafdeling helemaal uitgedoofd. Het zou nog jaren duren vooraleer daarin nieuw leven werd ingeblazen.

En nu chronologisch: In 1956 sloten enkele atleten van kwaliteit zich aan. Onder de nieuwkomers: Georges Soetens, Gilbert Gijssels en junior Joris Wuyls. Georges was een relatief kleine maar snelle kerel. Hij brak meteen het clubrecord verspringen en Gilbert dat van de 1500. Joris was een 400- en 800 m-loper. Hij en Georges kwamen in finale tijdens de nationale kampioenschappen waaraan ook Georges Dieleman deelnam en er een nieuw clubrecord vestigde op de 3000 m steeple. Gerard Vervaet werd de nieuwe recordhouder van de 5000 m.

Het jaar daarop (1957) verbeterden Georges Soetens en Gilbert Gijselinck herhaaldelijk het clubrecord. Te Oostende dook Georges voor het eerst onder de 11 sec. (10.9 sec.). Dat hij ook een uitstekend verspringer was bewijzen de drie selecties in de nationale ploeg: te Vlaardingen (Nederland), tijdens de ontmoeting België-Nederland in het Beerschotstadion en samen met clubgenoot Gilbert Gijselinck voor de interlandontmoeting Spanje-België te Barcelona. Met een sprong van 7,10 m verbeterde hij hier voor de vijfde maal zijn verspringrecord. Gilbert verbeterde dat jaar zesmaal het record op de 1500 m en schreef ook het record van de 1000 m op zijn naam. Gilbert was een graag geziene gast tijdens de grote meetings. Daar hij geen snelle eindsprint had moest hij er van bij het begin 'de pees' op leggen. Wie hem kon volgen gebruikte hem als haas om dan in de laatste meters toe te slaan en zo goede tijden te lukken. Beide atleten haalden ook de finales tijdens de Belgische kampioenschappen.

In 1958 groeide het aantal leden verder aan met o.a. Theo Bauwens en Geert Maes. Theo behoorde tot de betere 200 m lopers en Geert was een getalenteerde middenafstandloper. Hij was een excentriek figuur wiens laconieke uitspraken menigeen deden schaterlachen. Eens gebeurde het dat Geert bij het horen van het startschot uit de kleedkamer vloog en achter de atleten aan holde, want hij was niet tijdig aan de startlijn. Een andere maal stond hij naar zijn eigen wed-

strijd te kijken, hij dacht dat het een jeugdige categorie was. Door kampioen te worden in 4de afdeling kwam SNSA eindelijk terug in 3de terecht. Joris Wuyts verbeterde het 17 jaar oude 400 m-record van Petrus De Hooghe. 'Jef nationaal', alias Jef Moerloos, verbeterde het record kogelstoten vijfmaal. Hij nam ook deel aan de Europese politiekampioenschappen te Wiesbaden (Duitsland). Op de Belgische kampioenschappen veroverden Georges Soetens zilver in het verspringen en Gilbert Gijselinck op de 1500 m (2de Cat). Het hoogtepunt van het jaar kwam er op 17 augustus. De Kongolese nationale atletiekploeg kwam op bezoek. Met een muziekkorps aan het hoofd traden de zwarte atleten de sportarena aan de 'Witte Molen' binnen. Onder hen bevonden zich gerenommeerde kleppers zoals Victor Mangwele die tot het jaar voordien nog Belgisch recordhouder speerwerpen was. Toen was Kongo nog een Belgische kolonie en haar inwoners werden als Belgen beschouwd. Het hoogtepunt van de wedstrijd werd de titanenstrijd op de 100 m tussen de zwarte vertegenwoordigers en onze lokale crack Georges Soetens. Georges liep de wedstrijd van zijn leven en won het pleit in 10.6 sec. 1/10 sec. boven het Belgisch record. Daar zijn vorige besttijd 'maar' 10.9 sec. bedroeg werd er geen geloof aan gehecht en werd de prestatie niet gehomologeerd. Mogelijk was er reden tot twijfel, maar toch... Op diezelfde meeting liep scholier Theo Blanckaert een nieuwe tijd op de 600 m. Tijdens de nationale estafettkampioenschappen te Ukkel behaalden Joris Wuyts,

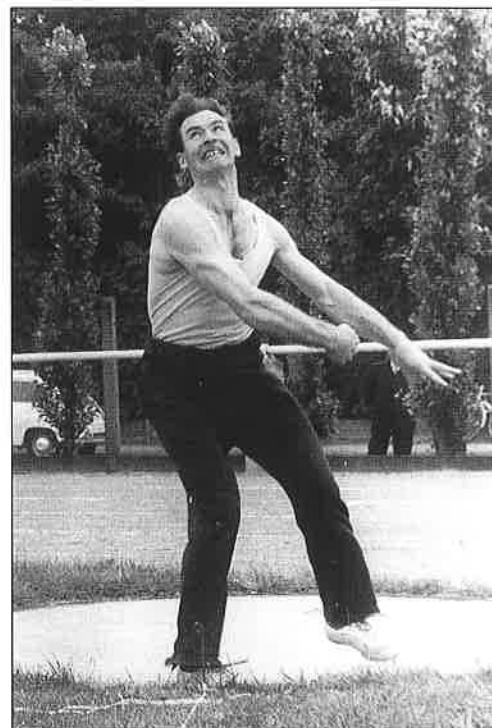
De ploeg uit 1961 (terrein Witte Molen 1961): gans vooraan: Joris Wuyts en André Fierens, 2e rij: Gilbert Van Acker, Luc De Cauwer, Gilbert Gijselinck, Antoine Van Den Bossche, Gerard Moenssens, Theo Blanckaert, Frans De Wolf, Ghislain Steenweghen, Guido Bruwiere, Jef Moerloos
Staande: Willy Hullebroeck, André Joos, René D'Hanis, Jacky Peersman, Leon Rooman, Leon Van Steelant, Roger Van Vlierberghe, Deyaert, Roland Van Vlierberghe (met speer), Jozef De Prijcker, Bob Bauwens, Marcel Peersman

Geert Maes, Gust Van Uytvanck en Gilbert Gijselinck zilver in de 4 x 800 m. Afgezien van het ongenaakbare F.C.Liégois, hielden ze befaamde ploegen zoals Union Saint-Gilloise en Beerschot achter zich.

In **1959** werden de clubrecords wederom scherper gesteld. Auteurs daarvan waren Georges Soetens (200 m en verspringen), Joris Wuyts (400 m en hinkstap springen), Gilbert Gijselinck (800/1500 en 3000 m). Zijn tijd van 3.52.0 min. op de 1500 m was de 3de besttijd van dat jaar en beter dan de prestatie van Roger Moens! In de ranglijst van de 3000 m stond hij als 3de net achter Gaston Roelants geklasseerd. Ook Jef Moerloos (kogel) en Gilbert Van Bossche (schijf) verbeterden meer dan eens het oude record. Beiden, samen met Georges Soetens (verspringen), werden kampioen 2de Cat. Soetens en Gijselinck haalden ook brons in 1ste Cat. en stonden eveneens 3de gerangschikt bij de jaarprestaties. Gilbert Van Bossche werd ook Belgisch kampioen bij de rijks-wacht. Op 21 juni stonden Georges Soetens (100 m en ver) en Gijselinck (1500 m) in de nationale ploeg die het te Longwy opnam tegen de Fransen. Op 17 juli maakte Georges ook deel uit van de nationale estafetteploeg 4 x 100 m in de wedstrijd tegen Duitsland te Duisburg.

1960 luidde een periode van gestage groei aan atleten in. Onder de beloftevolle jongeren: de cadetten André Fierens (1500 m en steeple) en Freddy van der Cruyssen, de betere op de lange afstanden, die later een prima crosser werd. Ook met scholier Willy Van Hove (lange afstand) en junior Leon Van Steelant (all-round atleet) werd de club versterkt. De oude garde liet zich niet onbetuigd. Op 30 januari, tijdens een indoorwedstrijd te Dortmund, liet Gijselinck op de 3000 m een tijd van 8.30 min. afdrukken. Dit clubrecord houdt nog steeds stand. Later deed hij nog beter op de piste. Jef Moerloos wordt opnieuw kampioen in het kogelstoten 2de Cat.

1961. Bij de crosskampioenschappen, categorie scholieren, veroverde Willy Van Hove brons. De ploeg werd 3de in de algemene rangschikking. Na einde schooljaar kwamen een vijftal talentrijke jongeren uit het College de rangen vervoegen. Uitblinkers waren Guido Neirinckx die meteen in zijn categorie (scholieren) het record op de 100 en 200 m verbeterde en Willy 'Sula' Malfliet als goede sprinter. Ook de andere jongeren lieten van zich spreken. Naast André Fierens en Freddy, ontpopte de pas aangesloten cadet Ghislain Steenweghe zich als goede sprinter en vijf-kamper. Maar de grootste aanwinst, zoals

Gilbert Van Bossche in actie (terrein Witte Molen 1961)

later zou blijken, was Bertrand De Decker. Hij was de revelatie in bol en discuswerpen. Deze goed uit de kluiten gewassen, maar nog ongeschaafde scholier, ging een grote sport-carrière tegemoet. Jef Moerloos verlengde zijn titel in het kogelstoten. Er werd opnieuw met de damesafdeling gestart. Het waren maar een handvol jeugdige atletes die kwamen opdagen. Lutgart Martens en Veerle Mertens waren hiervan de beteren. Dat jaar kon de club opnieuw feestvieren. Ze promoveerde naar 2de afdeling.

1962. Tijdens het crosseizoen 1961-1962 won scholier Freddy Van der Cruyssen bijna alle wedstrijden waaraan hij deelnam. De bekroning kwam er als hij te Waregem met ruime voorsprong de nationale titel binnen haalde. Wederom hielden de jongeren een ware ravage onder de clubrecords. Bij de kadetten: Danny Cockelbergh (80 m en hoog), Eddy Wijmeersch (discuswerpen) en Willy Baetens (speerwerpen). Bij de scholieren: Guido Neirinckx (100 en 200 m), Romain De Veylder (400 m), Marc Van Lysbetter (800 m), André Fierens (800 m), Freddy Van der Cruyssen (1500 en 3000 m), Bertrand De Decker (kogel en schijf) en Bill Verdonck (speerwerpen). Tijdens de kampioenschappen van de scholieren werd Neirinckx 2de op de 200 m. Later evenaarde hij met 22.2 sec. het Belgisch record. Van der Cruyssen won goud op de 1500 m en leverde de 2de beste jaarprestatie. Maar ook de oudere garde stak wederom de kop op. Georges Soetens zorgde voor zijn laatste

wapenfeit door het 200 m-hordenrecord te breken. Joris Wuyts verbeterde het daarop nog tweemaal. Oudgediende Gilbert Gijselinck herschikte de tabellen van de 1000 en 1500 m. Tijdens de kampioenschappen 2de Cat. was 'Jef nationaal', alias Moerloos, de gedoodverfde favoriet voor de titel bij het kogelstoten. En naar eigen zeggen: 'Wie kan me de titel afnemen? Dit jaar is er niemand bij die me kan bedreigen'. Maar Jef vergat één ding. De dag voordien was wegens enorme stortregens de kelder van zijn naaste buurman volgelopen. Daar deze laatste reeds op gevorderde leeftijd was nam Jef de taak op zich om aan die overlast te verhelpen. Het tot 2 uur 's nachts durende leegscheppen van het onvoorziene waterbassin waren hem niet in de kleren gekropen. Hij behaalde slechts brons met een voor hem onwaardige prestatie. Ook Gilbert Van Bossche werd 3de in het discuswerpen. Zij die wel op het hoogste schavotje mocht klimmen was de estafetteploeg 4 x 100 m met Luc De Cauwer, Walter Ruythoren, Bob en Theo Bauwens. Ze liepen wel geen record maar kort daarop liepen Luc De Backer, Bob Bauwens, Walter Ruythoren en Georges Soetens er wel een.

1963 De crosskampioenschappen die traditioneel te Waregem werden gehouden werd een succes voor de junioren ploeg. F. Van der Cruyssen eindigde 3de, en samen met Etienne Thysman, André Fierens, O. Buys en Gilbert Van Acker wonnen ze het clubklassement. Het zomerseizoen begon met een duel in het kogelstoten tussen oudgediende Jef Moerloos en nieuwkomer Bertrand De Decker. Laatstgenoemde won het pleit, maar twee weken later nam Jef revanche. Telkens werd een nieuw record gevestigd. De jeugd deed het wederom uitstekend. Een reeks nieuwe records werd gevestigd. In de categorie cadetten: Richard Van Vlierberghe (polsstok), Dirk Deyaert (kogel en schijf) en Marc Colman (speer). Bij de scholieren: Gislain Steenweghe (100 m en vijfkamp), Vaerendonck (110 m horden), Walter Peckstadt (hoog), Danny Cockelbergh (ver), Gaspard Van Havere (speer en polsstok). Nieuwe besttijden bij de junioren kwamen er door Guido Neirinckx (100 en 400 m) en André Fierens (1500 m steeple). Bij de senioren: Joris Wuyts (200 en 400 m horden), de 4 x 200 m en het 22 jaar oude record 4 x 400 m (Joris Wuyts, Walter Delannoye, Gilbert Gijselinck en Guido Neirinckx). Op de kampioenschappen aller categorieën behaalde Jef Moerloos brons in het kogelstoten en werd hij kampioen in 2de categorie. Bij de cadetten werd Dirk Deyaert kampioen kogelstoten en kreeg zilver bij het discuswerpen. De damesafdeling was op sterven na dood. Enkel de jongste, de 13-jarige minime Marie-

Claire Zaman overschreed 1.30 m bij het hoogspringen. Nooit had iemand in België het haar voorgedaan.

1964. 58 jongens en meisjes sloten zich aan. De damesafdeling neemt een nieuwe start. De nu cadet geworden Marie-Claire Zaman, de junior Jeanine De Laet (hoog- en verspringen) en senior Gilberte Hofman (verspringen) verbeterden hun prestaties. De herenafdeling werd enorm versterkt door de komst van enkele zeer begaafde atleten. De cadetten Romain Roels en Guido De Rop waren uitzonderlijke sprinters. Op 15 augustus te Duffel was er een treffen tussen beiden. Op de 60 m haalde Guido het nipt van Romain, maar in de 150 m moest hij het dan weer afleggen. Later zou Romain Roels beide records op zijn naam schrijven. Tijdens de Belgische kampioenschappen haalde Romain goud op de 150 m en Guido zilver op de 80 m (zelfde tijd als de winnaar). De cadettenploeg 4 x 80 m met Guido De Rop, Etienne Verheyden, Freddie Stiers en Romain Roels werd ook nationaal vice-kampioen. Bij de nationale kampioenschappen junioren kwamen Etienne Thysman, Freddy Van der Cruyssen, André Fierens, Eddy Verdonck, Walter Peckstadt, Garpard Van Haver en Bertrand De Decker allen in finale. Bertrand behaalde goud in het discuswerpen en brons in het kogelstoten. Van Haver werd 3de in het polsstokspringen en Fierens 2de op de 1500 m steeple. In dezelfde discipline liep hij kort daarop 4.25.4 sec. meteen de beste jaarprestatie. Andere nieuwe recordhouders bij de oudere generatie waren de nieuwkomer Dirk De Rop (speerwerpen), Bertrand De Decker (bol en schijf), Willy Van Hove (10.000 m) en Jimmy De Vet (300 m horden, junioren). Eddy Verdonck evenaarde met 1.80 m het 9 jaar oude record hoogspringen.

1965. Freddy Van der Cruyssen werkte zich opnieuw op tot vaandeldrager bij de crossers alhoewel hij in het begin van het seizoen tweemaal zijn meerdere moest erkennen in Etienne Thysman. Scholier Freddy Elewaut was de enige die een overwinning kon behalen. De herenploeg behaalde de 2de plaats tijdens de provinciale kampioenschappen. Het zomerseizoen was uitstekend. Op 2 mei ging voor de reeds 18 jaar bestaande sportieve relatie, de traditionele verplaatsing naar Breda door. Het werd een klinkende overwinning voor de SNSA. De club kon ook vier Belgische kampioenen vieren: Bertrand De Decker (discuswerpen), Dirk Deyaert (kogel en schijf bij de scholieren), Romain Roels (150 m cadetten) en Gerda Van Eynde (150 m cadetten). De Decker werd ook 2de in het kogelstoten en Danny Cockelbergh 3de in het verspringen (2de bij de junioren). In 2de Cat.

werd Eddy Verdonck 2de in het hoogspringen en in hetzelfde nummer werd junior Walter Peckstadt 3de. Richard Van Vlierberghe kreeg brons in het polsstokspringen scholieren. Bij de cadetten meisjes haalde Gerda Van Eynde goud op de 150 m met een beste jaarprestatie; zilver was voor Marie-Claire Zaman op de 300 m en voor de aflossingploeg 4 x 80 m met Hilda Stevens, Ingrid Smet, Gerda Van Eynde en Rita Van Rumst in een beste jaarprestatie. Nooit tevoren waren er zoveel records gesneuveld op alle niveaus en in alle categorieën. De miniem Mehler verbeterde het 60 m-record. Bij de cadetten opnieuw een Romain Roels festival. Hij liep Belgische records op de 80 m (8.8 sec.), 150 m (16.5 sec.) en 300 m (36.1 sec.) Ook liet hij een tijd afdrukken van 10.8 sec. op 100 m (beste prestatie ooit door een cadet gelukt). Hij wipte over 1.65 m en eigende zich ook het record vijfkamp toe. Arnold Joos veranderde de tabel van de 1000 m en R. Dentant deze van de 100 m horden. Nieuwe records door de scholieren Guido De Rop (100 m), Freddy Elewaut (800 m), Harry Strobbe (110 m horden), Guido Kerkhofs (hoog), Richard Van Vlierberghe (polsstok), Dirk Deyaert (discus), Marc Colman (speer) en junior Danny Cockerbergh (ver). Bij de seniores Walter Delannoye (400 m), Willy Van Hove (2000, 5000 en 10.000 m), André Fierens (3000 m steeple), Dirk De Rop (speer) en Leon Van Steeland, die ervoor zorgde dat ook hamerslingeren op de tabel verscheen. Superman Bertrand De Decker verlegde de bakens in kogelstoten en discuswerpen. In deze laatste discipline brak hij het Belgisch record! (Meer over deze uitzonderlijke atleet in een afzonderlijke bijdrage). Verder sneuvelden ook de records op de 4 x 100 en 4 x 1500 m. Vanuit Schongau kwam via het stadsbestuur een uitnodiging voor de club om deel te nemen aan een vijfkamp met de deelnemende ploegen uit de zustersteden Colmar, Lucca, St-Niklaas en Schongau. Als sluitstuk stond een 4 x 100 m aflossing op het programma. Iedere ploeg zou uit 6 atleten bestaan, allen in de jaren 1947/1950 geboren. Het werd een vierdaagse verplaatsing. De SNAC behaalde een nipte overwinning. Romain Roels liep er de fameuze 10.8 sec. op de 100 m en Guido De Rop eindigde 2de in de eveneens fraaie tijd van 11.1 sec.

1966. Marcel Peersman, wedstrijdsecretaris en leider van de damesafdeling, werd door de Nationale Commissie der Officiële verkozen als verdienstelijkste officieel van de provincie. Marcel was een graag geziene figuur die reeds jaren zeer bedrijvig was in beide functies. In het crosseizoen waren het wederom de gevestigde waarden die de toon aangaven nl. Freddy Van der Cruyssen en

*Vijf beloftevolle jongeren uit het jaar 1965
Vooran: Marc Colman, Romain Roels en Guido de Rop
Staande: Dirk Deyaert en Harry Strobbe*

Willy Van Hove bij de seniores, Freddy Elewaut bij de juniores. Bij de scholieren was John Verhaeghen en bij de cadetten Arnold Joos de betere. Op zondag 6 februari werden in het stadhuis van St-Niklaas de vier SNAC-kampioenen De Decker, Deyaert, Roels en Gerda Van den Eynde met een herinneringsmedaille bedacht. Het seizoen startte met de interclubkampioenschappen. De club werd 2de in 2de afdeling. Tijdens de nationale kampioenschappen wist de gekwetste Bertrand De Decker brons te halen in het discuswerpen-seniores en Jef Moerloos behaalde dezelfde plak in het kogelstoten (2de Cat). Junior Dirk Deyaert werd 2de in schijfwerpen. De toen scholier geworden Romain Roels kroonde zich opnieuw kampioen, nu op de 100 m en Freddy Stiers werd 2de op de 200 m. Romain werd ook opgesteld in de junioresploeg die het te Beverwijk opnam tegen Nederland en Niederrhein. Hij won er de 100 m en droeg bij tot de Belgische overwinning. De terugwedstrijd werd op 2 oktober te Brugge gehouden. Roels won andermaal de 100 m alsook de 200 m en België zegevierde opnieuw. Op 24 juli nam de Benelux - junioresploeg het te Duinkerken op tegen de sterke Franse ploeg. De bijdrage van Romain, 2de op de 100 m en van Dirk Deyaert 5de bij discuswerpen konden niet aan de verpletterende nederlaag verhelpen. De Decker won het discuswerpen in het treffen tussen Nederland & Denemarken - België en werd geselecteerd voor de wedstrijd België-Zwitserland-Nederland; samen met Gaspard Van Haever (polsstok) was hij aan-

De damesploeg van 1966 (terrein Witte Molen)

Vooraan: Hilde Stevens, ?, Gilberte Hofman, Anita De Bock, Marie-Claire Wilssens, Sirene Van Gavere, Rita Roels, Gerda Van Eynde en Els Bauwens

Staande: Hughette Sercu, ?, Rita Moorthamer, Marcel Peersman, Rita Van Rumst, Ingrid D'Hooghe en Monique Van Steenberghe

geduid voor de wedstrijd België B-Zuid Nederland-Frans Vlaanderen. Romain Roels (100 en 200 m) en Bertrand De Decker werden opnieuw lijststaanvoerder in hun categorie. Te Leningrad namen Danny Cockelbergh (verspringen) en Willy Van Hove (5000 m) deel aan de internationale kampioenschappen van de Spoorwegen. Jef Moerloos (kogelstoten) was met de Belgische politieploeg aan de slag te Hamburg, en later was hij ook van de partij tijdens de internationale politiekampioenschappen te Oslo.

De meisjesafdeling telde slechts 13 leden. Afgezien van de 3 juniorees (tot 18 jaar) waren allen minder dan 17 jaar. De cadetten Gerda Van Eynde, Hilda Stevens, Ingrid D'Hooghe en Rita Van Rumst waren toptleten. Geen enkele club in België kon betere papieren voorleggen. Zie hier hun palmares: naast de titel en het record op de 4 x 80 m was Gerda Van Eynde: kampioene 150 in 19.5 sec wat de beste prestatie aller tijden was. Hilda Stevens 2de op de 80 m en het hoogspringen; met 10.4 sec. was ze mederecordhoudster 80 m en lukte de 4de beste jaarprestatie op de 150 m. Ingrid D'Hooghe: kampioene verspringen, tevens 2de op de

300 m; als beste jaarprestaties: 80 m (6de), 150 m (2de), 300 m (2de), 60 m horden (6de), hoogspringen (7de), verspringen (2de), kogelstoten (8de), speerwerpen (3de), driekamp (2de, met amper 4 punten verschil van de 1ste) en 4 x 80 m (1ste, samen met haar teamgenoten). Rita Van Rumst: 2de in het speerwerpen en 80 m horden. De scholier Marie-Claire Zaman verzamelde 5 clubrecords (100, 200, 800, 80 m horden, en kogel). Een andere Marie-Claire (Wilssens) herschikte de 400 m-tabellen. Bij de juniorees werd Gilberte Hofman de nieuwe recordhoudster op de 100 m, 80 m horden en discuswerpen. Nieuwe clubrecordhouders alle categorieën bij de mannen: Romain Roels 10.7 sec. (100 m) en 22.0 sec. (beste prestatie aller tijden). Willy Van Hove (5000 m), Richard Van Vlierberghe en Gaspard Van Haver, beiden 3.80 m (polsstok), Dirk De Rop 53.90 m (speerwerpen) en Bertrand De Decker 51.70 m (discuswerpen) een nieuw Belgisch record. Nieuwe lijststaanvoeders bij de juniorees: Walter Peckstadt (hoog), Freddy Elewaut (5000 m) en Harry Strobbe (200 en 400 m horden), terwijl cadet Arnold Joos troont op de 600 en 1000 m.

JEROEN, SCHOOL- EN TOPGYM

Herman WILSSENS en Johan HEIRBAUT

31 jaar geleden (1973) werd Jeroen geboren in de Sint-Niklase Broederschool.

Het oudercomité richtte voorheen 's avonds turnlessen in voor sportieve ouders. Het was de toenmalige turnleraar Theo Bauwens die dit initiatief in 1973 uitbreidde naar de leerlingen toe. Niet minder dan 80 leerlingen schreven in.

De opeenvolgende directeurs (Broeder Willibrordus, Marcel Colpaert en Theo Buyle) begrepen de waarde en de sportieve uitstraling van Jeroen voor de lagere school en steunden tenvolle de werking van de club door het ter beschikking stellen van de turnzalen.

Jeroen kon van bij het prille begin rekenen op de steun van een deel van de sportieve onderwijzers (o.a. Roland Devriendt en Herman Wilssens) en zo droegen ook zij hun steentje bij tot de huidige bloei. Gelukkig kregen ze steun van de huidige generatie leraars (Erik Tavernier, Roxane Dewulf en Patrick De Vlieger).

Theo Bauwens gaf de fakkel door aan Eric Audenaert die, samen met oud-gymnast Marcel Van Den Berghen, de keurgroep opstartte. Enige tijd later gaf hij de sportieve

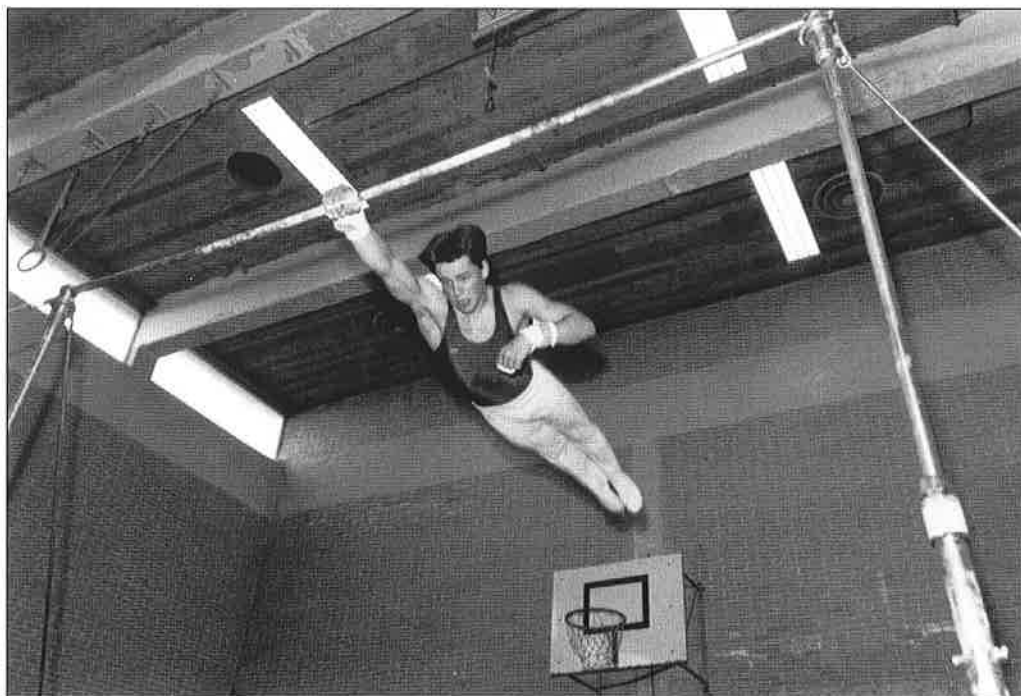
verantwoordelijkheid door aan Guy De Bock.

De keurgroep haalde toen regionaal een paar sportieve successen, maar het vuur sloeg definitief in de pan met de komst van Lieven Vercruyssen in 1982. Bovendien bracht hij Dirk Van Esser, een fervent topturner en huidig technisch directeur van de Gymnastiekfederatie Vlaanderen, mee. Zo beschikte de club over twee klasse-trainers.

In 1985 volgde Tony Van den Eynde Joris Wuyts op als voorzitter. Dankzij zijn zakelijk instinct kreeg de club nieuwe impulsen: een fotokalender werd uitgegeven, sportzondagen werden georganiseerd in samenwerking met het oudercomité, een bal werd ingericht,...

De sportieve resultaten volgden.

Jan Smet werd in 1987 voor Jeroen de eerste algemene Belgische kampioen. Het was sinds kort na de tweede wereldoorlog niet meer gebeurd dat een Wase atleet algemeen kampioen werd. In 1988 werden Mario Thys, Bert Janssens, Robby De Munck en Bart Sileghem algemeen Belgisch kampioen aan een toestel.

Jan Smet in eenarmige reuzendraai aan het rek

Mario Thys aan het paard met bogen

Sindsdien is de zegereeks niet meer gestopt. Door een gebrek aan accommodaties in Sint-Niklaas om op dit niveau te turnen, dienden onze jonge gymnasten zware opofferingen te brengen. Zo gingen ze bijna elk weekend op stage naar Mons waar een zaal met valput is en volgden ze in de vakantie buitenlandse stages.

In 1988 vierde Jeroen zijn 15-jarig bestaan met een spetterend turngala.

Een jaar later werd **Mario Thys** algemeen Belgisch kampioen bij de junioren. In 1990 deed hij dit nog eens over, maar dan als eerstejaars senior.

In 1991 trok het clubbestuur een

Oekraïense trainer aan, nl. Vladimir Mamytchenko, waardoor het kwaliteitsniveau van de trainingen nog verder bleef stijgen.

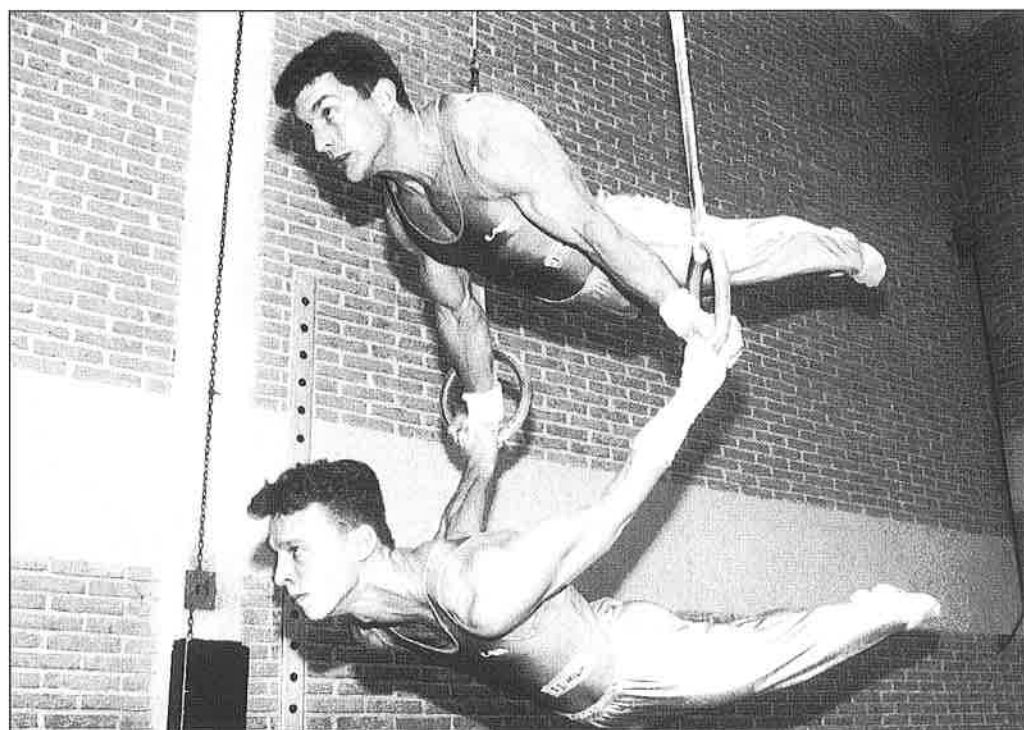
Ondertussen was **Jurgen Van Eetvelt** overgekomen van Bornem en dit op verzoek van zijn eigen trainer. Jurgen trok zich op aan het sportieve voorbeeld van Mario Thys en zo beschikte de club over twee raskampioenen. Spijtig genoeg verliet Mario de club en stopte hij om beroepsredenen de competitie sport.

Maar ook **Tanguy Nuyts** klom naar de top. Op het Belgische Kampioenschap van 1993 behoorde hij tot de topturners en op het Open Vlaamse Kampioenschap én V.T.L.-kampioenschap eindigde hij zelfs op de eerste plaats.

Nieuwe voorzitter

In 1993 werd Tony Van de Eynde, als voorzitter, opgevolgd door Herman Wilssens.

Jurgen Van Eetvelt bleef geruime tijd het paradepaard van de turnkring en van de Belgische turnwereld. Na enkele jaren van stilte kwam in 1997 de wederopstanding van de jeugd: Jan Schoeters werd Belgisch kampioen bij de cadetten en de sterkte van de jeugd ploeg werd in de verf gezet door het behalen van de Vlaamse Interclubtitel. Jurgen Van Eetvelt won in datzelfde jaar het Gymfestival te Trnava (Slovakije). In 1998 werd de positieve trend voortgezet: op het Oost-Vlaams kampioenschap won Jeroen 7

Belgische kampioenen Jurgen Van Eetvelt (boven) en Tanguy Nuyts (onder) samen in plankhouding aan de ringen

Koen Van Damme in gehoekte kruishang aan de ringen

medailles. Tevens werd Kenny Van Bocxlaer Vlaams kampioen bij de cadetten-C. Op het Belgisch kampioenschap behaalde Jurgen van Eetvelt zijn 6de algemene Belgische titel bij de seniores en werd Koen Van Damme tweede bij de miniemen-A. De Jeroenploeg greep zijn tweede opeenvolgende interclubtitel.

De nieuwe voorzitter legde meer klemtoon op het recreatieve turnen zonder evenwel het wedstrijdturnen te verwaarlozen. Ongeveer 200 kinderen van de Broederschool konden gedurende de middagpauze een uurtje extra turnen onder leiding van turnleerkrachten van de school, geassisteerd door onderwijzers. In 1997 startte Jeroen met kleuterturnen in de nieuwe sporthal van de Broederschool. Meer dan 80 kleuters schreven in en konden onder leiding van bewaamte kleuterturnleidsters hun hartje ophalen.

Bovendien werd het turnen tussen de middag uitgebreid met omnisport. De kinderen kregen initiatielessen in verschillende sporttakken: badminton, netbal, mini-trampoline-springen, basketbal, zaalvoetbal, enz. Het zevendaagse sportkamp in de maand augustus, een traditie van in 1977, werd in ere gehouden. Ook in 2004 zullen een 100-tal jongeren met enkele tientallen begeleiders een sportieve week doorbrengen op het scoutsdomein Drieboomkesberg te Malle.

Recente prestaties

Sedert 2001 heeft Jeroen het geluk te beschikken over een aangepaste turnzaal aan de Witte Molen, zodat een nauwere samenwerking tussen de SintNiklase clubs mogelijk werd. Uiteraard kwam dit de turnsport ten goede.

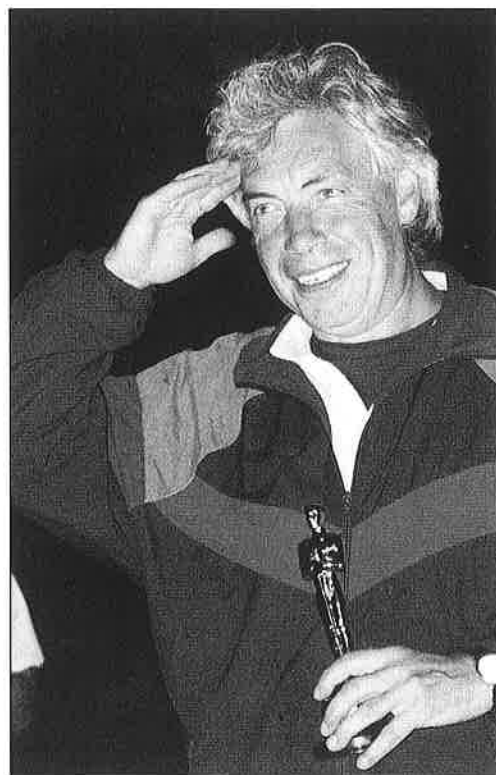

Sportkamp 1996

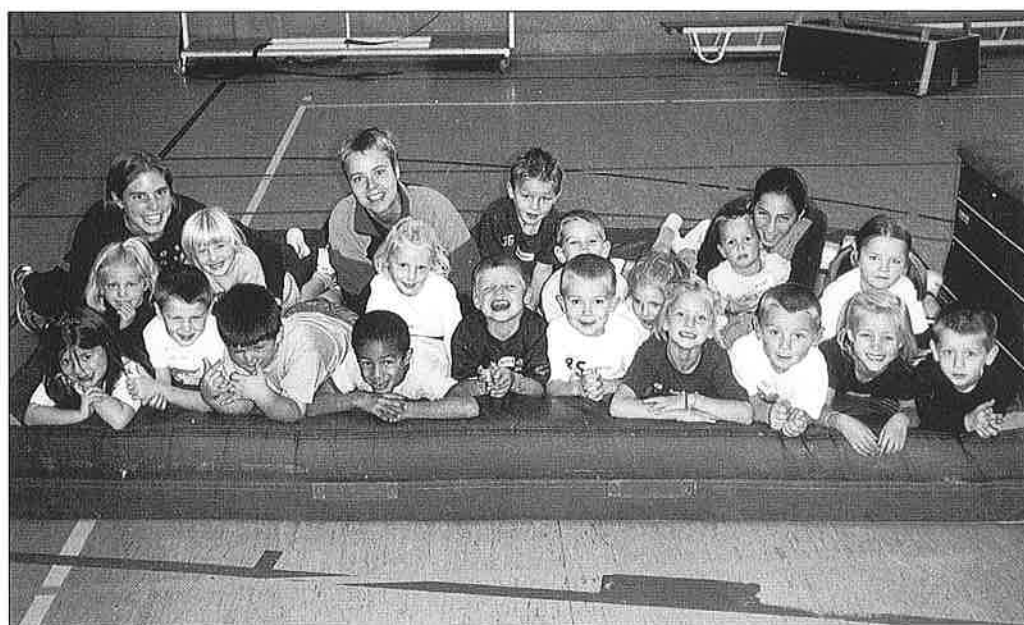
Enkele jonge gymnasten behaalden puike resultaten. Björn Moorthamer werd in 2002 Vlaams kampioen. Nikolay Kuksenkov was in datzelfde jaar Belgisch beste en haalde goud op de internationale WWW-Cup te Wenen. Stijn Van Haevere deed het in 2003 ook goed met een Vlaamse titel en de eerste stek op de Coupe KBT (Koninklijke Belgische Turnbond).

Meest belovend presteerde **Koen Van Damme**. In 2000 reeds werd hij Vlaams en Belgisch jeugdkampioen. Twee jaar later won hij all-round goud op de internationale WWW-Cup te Wenen. Hij werd leerling Topsport & Studie te Gent en kon zich professioneel laten omringen. In 2003 was hij primus van Vlaanderen bij de juniores. In april 2004 tenslotte werd hij zeer verdienstelijk 19de op de Europese juniorkampioenschappen te Ljubljana (Slovenië).

Turnkring Jeroen verwacht nog veel van de toekomst!

Huidig voorzitter, Herman Wilsens

De kleuters met hun turnjuffen

Palmares van de Stedelijke Trofeeën voor Sportprestatie, behaald door leden van Jeroen:

- 1990: Mario Thys
- 1991: Jurgen van Eetvelt

FC HERLEVING SINAAI SPEELT IN SPORTCENTRUM "TER BEKE"

Etienne DE MEESTER

Stichting

Nadat Sporting Sinaai in 1951 alle activiteiten beëindigd had moesten de voetballiefhebbers wachten tot 1958 vooraleer er opnieuw enige voetbalbedrijvigheid ontstond. Enkele mannen van de wijk Zwaanaarde (o.a. René Van Britsom en Frans Van der Linden) brachten de bal weer aan het rollen. De ploeg speelde vriendschappelijk op een weide in de Tinelstraat en nadien op het chiroplein achter de meisjesschool.

De initiatiefnemers vroegen de steun van het gemeentebestuur. Samen met gemeentesecretaris Frans Coppens nodigden zij een aantal kandidaten voor een bestuursfunctie uit voor de stichtingsvergadering van 20 april 1959 op het gemeentehuis.

Dokter August Schietse aanvaardde het voorzitterschap en zorgde voor een startpremie. Met Etienne De Meester als secretaris, Gilbert Van den Broeck als penningmeester en Guido De Klerck als coach, startte de nieuwe club aan de competitie 1959-60 in derde provinciale. Omdat het voorziene terrein in de Vleeshouwerstraat niet gereed was, speelde F.C. Herleving Sinaai nog tot december op het chiroplein.

Op zondag 27 december 1959 werd het nieuwe terrein, voorzien van kleedkamers in betonplaten, plechtig ingehuldigd door burgemeester Haelterman en pastoor Van Zandycke. Oefenen deden de spelers op het dorpsplein in het licht van de straatlampen.

Eerste promotie met Bernard Van Hoornycck

Vanaf het tweede seizoen deed het bestuur gedurende twee jaar beroep op speler-trainer Vien De Nul die overkwam van Racing Lokeren. Na hem leidden achtereenvolgens Achiel Raes, Maurice Ameels, Georges Impens en Leo Van den Branden het eerste elftal. Deze laatste behaalde met een derde plaats in 1966 het beste resultaat. In het bestuur volgde Cyriel Van Rysselberghe dokter Schietse op als voorzitter en verving Petrus Raes penningmeester Van den Broeck. Eveneens in 1966 haalden de clubdirigenten Robert Meersman binnen als trainer. In zijn derde seizoen, het tiende voor Herleving, faalde de ploeg compleet met de elfde plaats in de eindrangschikking. Daardoor belandde geelblauw in de pas opgerichte vierde provinciale.

De ploeg van Herleving Sinaai bij de inzegening van het terrein in 1959

Staaude v.l.n.r. Etienne De Meester (sec), Norbert Van Osselaer, Aimé Van Osselaer, Jacques Poppe, Edmond Schippers, Achiel Raes, Achiel Heyens, Albert Smet, Willy Smet, R. Haelterman (burgemeester), August Schietse (vz) en Gaston Keymolen

Zittend v.l.n.r. Willy Mathys, Charles De Deene, André De Laruelle, Firmin De Beule, Pol Van Lent en Armand Creve

*Herleving Sinaai promoveerde na het seizoen 1971-72 naar derde provinciale.
 Staande v.l.n.r. Leo Van den Brande, Etienne De Meester, Marcel Crefcoeur, Jozef Raes, Eddy Dierick, Guido Roels,
 Jo Van den Bossche, Bernard Van Hoorntyck en Paul De Clercq
 Zittend v.l.n.r. Willy De Meyer, Jacques Timmers, Dirk Joos, Emiel De Keyser, Wilfried Van Geert en Omer
 Vercauteren*

Met een vierde plaats in 1970 (met Etienne De Meester) en een derde plaats in 1971 (met Etienne Cornet) begon Herleving met speler-trainer Bernard Van Hoorntyck (ex-Sportkring Sint-Niklaas) aan zijn dertiende competitie. Geen ongeluksgetal want de ploeg streed tot de laatste speeldag voor de titel. In de wedstrijd Sparta Waasmunster-Herleving Sinaai moest de beslissing vallen. Het begon met een psychologische strijd want de bezoekers tekenden voorbehoud aan omdat de doelen te laag waren. Na meetwerk door de scheidsrechter moest er grond worden weggeschept zodat de match voor 1500 toeschouwers kon starten. Spanning hing tot de laatste minuut in de lucht, doch de 0-0 bleef op het bord en Sparta was kampioen.

Toen het Provinciaal Comité de zaak behandelde en besliste de uitslag te behouden, had Herleving, als tweede in de stand, de promotie al op zak via de eindronde.

Naar een nieuw terrein

F.C. Herleving begon in 1972 aan een zesjarig verblijf in derde provinciale waarin het meermaals moest knokken voor het behoud. Miel De Keyser behaalde met een zesde plaats het beste resultaat, Robert Meersman probeerde het een tweede maal in Sinaai en Gilbert Robberecht kon in 1978 de degradatie niet ontlopen.

Ondertussen had het gemeentebestuur een nieuw voetbalveld aangelegd achter de meisjesschool. De club verwierf "opstalrecht" en het bestuur bouwde eigenhandig en met eigen middelen kleedkamers en een ruime kantine. Vooral André Maes en het gezin Raes hebben hiervoor, gedurende ruim een jaar, vele uren en verlofdagen opgeofferd.

De feestelijke inhuldiging met burgemeester Verschelden en pastoor Verpoest vond plaats op zondag 28 september 1975. De spelers zorgen bovendien voor een 2-0 zege tegen Sint-Kruis-Winkel. Dit was de eerste stap naar het sportcentrum "Ter Beke", gevolgd door de sporthal die werd afgewerkt na de fusie en in 1980 haar deuren opende. Door het opstalrecht moest de club overgaan in een vereniging zonder winstoogmerk (vzw).

Enige titel met Willy Daneel

Geelblauw begon aan het voetbalseizoen 1978-79 met Willy Daneel als ervaren oefenmeester.

Het werd een dubbelfeest. Naast het twintigjarig bestaan veroverde de ploeg voor het eerst in haar bestaan de kampioenstitel. De spelers wonnen 18 wedstrijden, speelden 5 keer gelijk, verloren er slechts 3 en lieten in de eindstand V.V.S. Sombeke achter zich.

Na een onbezorgde competitie 79-80 in derde (zevende plaats), degradeerde de club een jaar later als rode lantaarn na een bijzon-

Sinaai is kampioen: spelers, bestuursleden en supporters vieren de eerste titel. Trainer Willy Daneel wordt op de schouders getild (1979).

der slechte start (amper 2 punten na 11 wedstrijden). Het begin van een elfjarig verblijf in de laagste provinciale reeksen.

Eerst mocht Luc Prevenier proberen het tijt te keren. Na een matig seizoen, gevolgd door weerom een flauwe start nam Hugo Van den Bossche de leiding over vanaf 01.11.82. Hij bleef, met wisselend succes, nog drie jaar

hoofdtrainer. Ondertussen had het bestuur Regi Van Acker aangetrokken als speler en als jeugdtrainer. Een meevaller, waardoor hij in 1986 de sportieve baas werd van Herleving. Maar noch hij, noch Luc Lagaert in '89 en '90, noch de teruggehaalde Willy Daneel konden de verwachtingen inlossen.

Vanaf 1987 zorgde de aanleg van drie bijko-

Herleving stuitte in 1994 op het ongenaakbare F.C. Nieuwkerken maar promoveerde toch als tweede via de eindronde.

Staande v.l.n.r. trainer Luc De Meester, Marc De Breucker, Serge De Waele, Jowel Smet, Dirk Verberckmoes, Tom Piessens en verzorger Johnny De Roos

Zittend v.l.n.r. Gilbert Vercauteren, Wim Melens, Tom De Waele, Patrick Van Acker, Luc Derkinderen, Wim De Kinders en Bart Onghena.

De ploeg die in 1997 dankzij de tweede plaats promoveerde naar derde provinciale
 Staande v.l.n.r.:Yvan Rousseau, Kris Baert, Tom Elewaut, Geert Stuer, Dirk Jansegers, Erwin Van de Cauter, Filip Van den Branden, Jowel Smet en Adri Vanderherten
 Zittend v.l.n.r.: Bart Dupon, Bart Martens, Bjorn De Witte, Mario De Kinders, Tom Waelput, Micky Gerlo, Jimmy Nachtegael en Wim De Kinders

mende voetbalvelden voor meer oefencom-
 fort en voor betere groeiomogelijkheden.

Op en neer

Voor het seizoen 1992-93 bevorderde het bestuur Luc De Meester van succesvol jeugd-coach tot hoofdtrainer. Tijdens zijn tweede competitie stuitte hij op het pas opgerichte maar ongenaakbare FC. Nieuwkerken. Niet getreurd want langs de eindronde tussen de vice-kampioenen dwongen de geelblauwen toch de promotie af. Het verblijf in derde duurde amper één jaar. Routinier Paul Fobé bleek ook geen redder, doch juniorentrainer Adri Vanderherten was dat wel. Hij bracht enkele spelers mee uit Waasmunster en samen met de Sinaaise jeugd veroverden zij samen de tweede plaats, die recht gaf op promotie in 1997. De ploeg moest, eerst met

Vanderherten en daarna weerom met Luc De Meester, hard strijden tegen de degradatie. In 2000 kon niemand een volgende daling verhinderen. Herleving Sinaai pendelde verder tussen derde en vierde, waar het in 2004 zonder succes de eindronde speelde.

Door de bouw van kleedkamers in 2001, mede door de stelselmatige uitbreiding van verlichting en drainage van de terreinen door het stadsbestuur in sportcentrum "Ter Beke", is de jeugdwerking voor de toekomst alleszins verzekerd.

Voorzitters: Dr. August Schietse, Cyriel Van Rysselberghe, Gustaaf De Backer en Jozef Van Daele

Secretarissen: Etienne De Meester (1959-1999), Marc Blondeel (1999- 2003) en Inge Van Dosselaer (2003...).

Laureaat Prijs van Sportverdienste 1995: secretaris Etienne De Meester

KRUISBOOGSCHIETEN IN GROOT SINT-NIKLAAS

Alfons SMET

Kruisboogsport is een discipline die nog steeds wordt beoefend maar niet in competitieverband. De sport is een uitvloeisel van de vroegere oorlogsvoering. Reeds tijdens de vroege Middeleeuwen ontwikkelde zich in Europa de kruisboog, waarmee veel kracht kon worden ontwikkeld en zware pijlen konden worden afgeschoten.

Tijdens de honderdjarige oorlog was de Engelse Longbow veelal superieur aan de toen nog niet stalen kruisboog. Het spannen gebeurde zelfs met behulp van een katrol. Bij het afschieten van een pijl kon een afstand van circa 200 m worden bereikt.

In de loop der tijden werden heel wat verbeteringen aangebracht aan het schietmechanisme en het gebruikte materiaal (hout, hoorn, balein, staal). Daarbij kwam ook geleidelijk een grote verscheidenheid in pijlvormen: voor oorlogsgebruik tegen paarden en licht geharnast voetvolk of tegen het ondoor-dringbare platenharnas. Men gebruikte zelfs de brandpijl, voorzien van een brandend stuk hennep. De pijlen voor de jacht op groot en klein wild en de oefenpijlen liggen wellicht aan de basis van een meer sportief gebruik. Zo ontstonden kruisboogmaatschappijen

met als doel een pijltje te mikken naar een prang waarop hoge en kleine vogels werden geplaatst.

I. Drie generaties "Vrije Schutters"

Drie generaties Meyfroyt ontplooiden de Kon. Kruisboogmaatschappij "De Vrije Schutters" tot een nobele en standingrijke gilde, gesticht op 7 april 1924.

Het lokaal was gevestigd in café "Bloemfonteyn" aan de Veldstraat 191 te Sint-Niklaas, gehouden door Gustaaf Meyfroyt. De maatschappij was aangesloten bij de federatie NUKB (Nationale Unie Kruisboog van België). Het ledenbestand bestond vooral uit burens en vrienden, zo'n 30 à 40.

In 1954 werd het lokaal omgedoopt tot café "Stella" met als nieuwe lokaalhouder Alfons Pauwels.

In 1985 verhuisde de maatschappij naar café "Ankerhof" aan de Ankerstraat, gehouden door Luc Daems.

In 1993 werd de gilde, met nog vijf overblijvende leden waaronder Gustaaf Meyfroyt junior, ondergebracht in het gekende café

De Vrije Schutters omstreeks 1959

Zittend v.l.n.r.: Alfons Meyfroyt, Jean De Baere, Florimond Van den Henden, koning Gustaaf Meyfroyt, Georges Jeangout, Cyriel Collier

Midden v.l.n.r.: Henri Van Eynde, Etienne Lenssens, Roger De Moor, Jozef Heynck.

Achteraan v.l.n.r.: Jozef Wagemans, Alfons Pauwels, Alfons Van Hende, Aloïs Verbeke, Leon De Sutter

1974: Het gouden jubileum en de inwijding van een vaandel

Zittend v.l.n.r.: François Huys, Gustaaf Meyfroyt, Alfons Meyfroyt, koning Alfons Pauwels en Albert Christiaens
 Staande v.l.n.r.: Louis Gaudaen, Leon De Sutter, Jozef Wagemans, ?, ... Willy, Emiel Dingenen, Livien Merville, François Christiaens, Albert Pauwels en Benny Kegels met het nieuwe vaandel

“De Fortuin” aan de Grote Markt, waar ze nog steeds actief is.

De voorzitters:

- 1924-1960 Florimond Van Den Henden
- 1960-1985 Alfons Meyfroyt (zoon van de lokaalhouder)
- 1985-1992 Gustaaf Meyfroyt junior (zoon van Alfons)
- 1993-..... Eduard Herbots

De grootste successen, het verwerven van de koninklijke titel, de gouden- en diamanten jubilea en de inwijding van het prachtig vaandel manifesteerden zich in de periode van 1954 tot 1985 onder impuls van de dynastie van de Meyfroyts.

Voor het gouden jubileum in 1974 hadden de dames zich in het nieuw gestoken.

Zittend v.l.n.r.: Alice Verbeke, Dionie Vylgers, kampioen Roza Van Mele, koningin Germaine Verheygen, Gusta echtgenote Dingenen
 Staande v.l.n.r.: Yvonne De Witte, Bertha Van den Eynde, Maria Nijs, Simonne Engels, Eliane echtgenote Vereecken, Lucienne Cappaert, Jenny Cappaert, Jeanne Verbeeck, Anita Pauwels

In 1993 schoot Gustaaf Meyfroyt zich tot "bondskeizer" te Antwerpen. Deze titel wordt betwist tussen de maatschappijkoningen van heel België.

De secretarissen:

- 1924-1940 René Cleyman
- 1941-1956 Jozef Heyninck
- 1956-1985 Gustaaf Meyfroyt
- 1985-2001 Gustaaf De Pauw
- 2001-..... Alfonsine Pieters

De penningmeesters:

Grootvader Gustaaf Meyfroyt hield de kas vanaf de stichting en werd opgevolgd door zijn zoon Alfons Meyfroyt die tevens knaap en spelleider was; daarna werd het François Christiaens.

Een record aan titels:

Gustaaf Meyfroyt junior is nog steeds een actieve kruisboogschutter, woonachtig aan de Aerschotstraat. Hij is de uitgesproken kampioen van de drie disciplines op de 4, 6 en 20 meter en bezit drie pronkstukken van kruisbogen.

In 1958 behaalde hij brons op het Europees kampioenschap in de velodroom ('t Kuipken) te Gent.

Hij werd 35 maal kampioen, 4 maal koning, 1 maal bondskeizer en 2 maal kampioen van België seniores op de 20 meter. De trofeeën van deze laatste titels werden tijdens een gala uitgereikt op het stadhuis van Brussel.

Jubilea:

In 1974 werd het gouden jubileum gevierd

met de inwijding van het prachtig geborduurd vaandel, een creatie van de zusters Arme Klaren van Sint-Niklaas.

1975: toekenning van de koninklijke titel ter gelegenheid van het 50-jarige bestaan.

De heren waren uitgedost in een uniform maatkak waarop een goudgeborduurde badge prijkte, de dames waren gekleed in een egaal modieuze jurk.

1984: grote feesten bij het diamanten jubileum, met een ontvangst en academische zitting op het stadhuis.

Spelinrichting:

Er werd geschoten naar een ronde houten blok waarin buisjes van 2,5 mm werden geplaatst, de roos in het midden; daaronder de kleine vogels met buisjes van 10 mm doormeter.

Om clubkampioen te worden had iedere maand een puntenschieting plaats van 8 beurten per deelnemer; wie de meeste punten behaalde over het hele jaar werd clubkampioen.

De koningsschieting werd gehouden naar een ronde houten blok met in het midden één buisje van 2,5 mm diameter, ieder lid kreeg één beurt en vanaf de tweede ronde was het 'af-is-af'.

De erelijst van de koningen vanaf 1995, geschoten in de Fortuin:

- Albert Christiaens (2x), Walter Cornet (2x), François Christiaens, Eddy Herbots (2x), Walter De Pauw en Pierre De Cauwer.

Schoten zich tot koningin:

- Simonne Ingels, Georgette Vlaminck, Liliane Blommaert, Alfonsine Pieters, Anita De Coster (4x) en Veerle Maes.

2. "De Vrolijke Schutters"

Met de clubnaam "De Vrolijke Schutters" startte in 1964 in de "Chalet Sportkring" een nieuwe kruisboogformatie met als stichters lokaalhouders Honoré en Monique De Meyer-Vermandel, Marcel Van Havermaet en Willy Van Goethem.

Om de veertien dagen heeft een puntenschieting plaats naar hoge en kleine vogels afzonderlijk. Hij of zij die de meeste punten verzamelt, wordt geproclameerd tot kampioen(e).

Naar de koningsvogel wordt geschoten ter gelegenheid van het jaarfeest en hij of zij die de begeerde vogel naar beneden haalt wordt koning of koningin.

Vanaf 1980 werden de twee titels afzonderlijk betwist, telkens gelauwerd met een prachtige symbolische sierpluim en bijhorende trofee.

De Vrolijke Schutters kort na de stichting in 1964 met Hector De Bock als eerste clubkoning
 Vooraan v.l.n.r.: Honoré De Meyer lokaalhouder, Yvonne Beeckman, Herman Wilssens lokaalhouder vanaf 1976,
 Hilaire Smet, Monique De Meyer-Vermandel, Marcel Wilssens
 2de rij v.l.n.r.: Maria Kisbilck, Hector De Bock 1ste sire 1964 met echtgenote Lisette Behiels, Georgette Smet, André
 Van den Berghe
 3de rij v.l.n.r.: Josepha De Tender, Suzanne Mariman, Willy Lyssens, Alphonsine Beeckman lokaalhoudster vanaf
 1976, Jeanne Keppens, Lea Delannoy, José Sturm, Willy Heirwegh, Achiel Van de Velde, Frans Burm, Julien De Gendt
 Achteraan v.l.n.r.: Edgard Vermandel, Willy Van Cotthem, Willy Moens, Marcel Van Havermaet, en Gilbert Beirnaert

Het huidig ledenbestand heren:
 Zittend v.l.n.r.: Marcel D'Haen, Gerard Van Havere, Ferdi Vergauwen koning, Nic Vercauteren, Gilbert Van Broeck
 Staande v.l.n.r.: Walter Baert, Lesley Wauman, Tom De Block, Filip De Neve, Dirk Van Hecke, Patrick Windey, René
 Vercauteren

Het huidig ledenbestand dames:

Zittend v.l.n.r.: Frieda Van Eynde, Lutgard Rumes, Lisette Everaert, Godelieve Malfliet koningin

Staande v.l.n.r.: Sandy Thomaes, Rita Bielen, Christine D'Eer, Nadine Van der Coelden, Lesley Windey en Daniëlla Vercauteren

De voorzitters:

1964-1973 Willy Van Cotthem

1973-1990 Patrick De Poorter

1990-2000 Christianne D'Eer

2000-..... René Vercauteren

De secretarissen:

1964-1973 Marcel Van Havermaet

1973-1984 René Vercauteren

1984-1990 Patrick Windey

1990-2000 André De Langhe

2000-2003 René De Langhe

2003-..... Rita Bielen

Erelijsten van de koningen en koninginnen:

Hector De Bock, Edgard Vermandel, Marcel Van Havermaet, José Sturm, Hugo Ivens, Raphael Nys (2x), Hilaire Smet, Honoré De Meyer (2x), Alfonsine Beeckman, Yvonne Beeckman, Hugo Ivens (2x), Mariette De Wilde en François De Bock.

Werden vanaf 1980:

Koning: Hilaire Smet, Danny Moenssens, Aloïs D'Eer, Etienne Van De Walle (2x), René Vercauteren, André Van Der Coelden, Peter D'Haen (2x), Gerard Van Havere, Roger Wuytack, Roger De Corte (2x), André De Langhe (2x), Ivo De Poorter, Dirk Van Hecke (3x), Lesley Wauman (2x) en Ferdi Vergauwen (2x)

Koningin: Simonne Wauters (2x), Nadine Van Der Coelden (3x), Christianne D'Eer (2x), Mariette De Wilde (2x), Gina De Poortere (2x), Patricia Van Havere (3x), Godelieve

Malfliet, Odette Moens, Daniëlla Vercauteren, Lisette Everaert (3x), Frida Van Eynde (2x) en Lutgarde Rumes.

3. "De lustige Kruisboogschutters" van Puivelde

Deze bloeiende maatschappij is gevestigd in café "Brouwershuis" bij Eddy De Decker, aan de Kruisstraat te Belsele – Puivelde, de vroeger bekende estamineebeenhouwerij Emiel Cornu.

Die schuttersgilde is vrij recent gesticht (1991). Gedreven naar een sportieve bezigheid koos voorzitter-stichter Rudi Haeck voor de kruisboogsport in Puivelde. De ledenwerving werd een familieaangelegenheid, zelfs kinderen sloten zich aan bij deze sportdiscipline.

Het resultaat was schitterend. Op slag kende de club niet minder dan 31 leden. De vereniging richt tornooien en prijskampen in. Er is in deze sport geen overkoepelend orgaan en ook geen competitie, tenzij onder de leden zelf. In 2003 omvatte de groep nog 18 leden. De 2de en 4de vrijdag van de maand wordt er geoefend en geschoten voor de punten die op jaarbasis tellen voor het kampioenschap. Ieder jaar heeft een koning- en een koningin-schieting plaats: hij of zij die de meeste punten totaliseert is koning of koningin. Hoe ongewoon het ook moge klinken, de regerende koning en kampioen is Rudi Haeck, de koningin en kampioene diens moeder Mw. Henriette Jaeck-Wauters ... van een toeval gesproken.

Een recente foto van de maatschappij

Staande v.l.n.r.: Kristof Haeck, Jerome Wauters, Dirck Haeck, Sean Van Osselaer, Rudi Haeck, Chris Elewaut, Lieven Van Damme-Soetheer, Ferdy Vergauwen, Bjorn de Pauw en Franky Van Huffel

Zittend v.l.n.r.: Charline Geryl, Jenny Eeckman, Nicky Haeck, Henriette Wauters, Melissa Wielandt en Lynn Haeck

Het duo Rudi Haeck en zijn oom Jerome Wauters vervaardigen zelf hun kruisbogen, belegd met koperen ornamenten.

In 2002 en 2003 werd er zelfs een kampioenschap kruisboogschieten van Groot Sint-Niklaas ingericht op de Grote Markt, gepatroneerd door de dienst van stadsanima-

tie met de bedoeling het handboogschieten te promoten.

Dit kampioenschap werd gewonnen door Rudi Haeck op 6 meter afstand en door Pascal De Bock op de 4 meter. Er werd deelgenomen door 50 schutters.

De Bokkevrinden ter gelegenheid van hun jaarlijks feest

Zittend v.l.n.r.: vooraan de jongste deelnemster Bianca De Bock, René De Bock lokaalhouder-penningmeester, Jenny Notenbaert, Godelieve Vlyminck, Mariette De Bock, Pascal De Bock, Thea Delliën

Staande v.l.n.r.: Alberic Verdonck, Edmond Meys, Rudy Hillaert, Gerrit Moorthaemers, François Veldeman secretaris, Freddy Naudts, Diane De Smet, Alfons Geerinck, voorzitter Eddy Dierick, André Geerinck, Eric Smet, Annie Troch en Alex Van Boxelaer

Erelijst:

- Vanaf 1991 noemen de koningen: Georges Rosseel, Willy Thuy (3x), Rudi Haeck (3x), Eric Haeck (2x), Marc Haeck, Chris Elewaut (2x) en Jerome Wauters.
- De koninginnen zijn: Paula Van Moortel (3x), Caroline De Craene (4x), Monique Van Dael, Henriette Wauters (2x), J. De Schampelaere, Nicky Haeck en Lynn Haeck.
- Schoten zich tot kampioen bij de heren: Willy Thuy (2x), Rudi Haeck (5x), Georges Rossel, Marc Haeck (3x) en Sean Van Osselaer.
- Bij de dames zijn de kampioenen: Monique Van Dael, Paula Van Remoortel (4x), Caroline De Craene (3x) en Henriette Wauters (5x).

4. "De Bokke vrienden" bij "Den Bock"

De sympathieke Bokke vrienden hanteren wekelijks de kruisboog in het estaminet "Den Bock" aan de Stationswegel te Belsele. In die volksherberg aan het NMBS-station van Sinaai werd vrij recent (1998) door enkele vrienden een kruisboogmaatschappij opgericht met als doel de burengemeenschap een gezellige en sportieve ontspanning te bieden.

Op het aanbod meldden zich 24 belangstellenden waaruit Eddy Dierick als voorzitter, François Veldeman als secretaris en René De Bock (lokaalhouder) als penningmeester werden genomineerd. Vrijdagavond en zondagmiddag zijn de uitverkozen dagen waarop er duchtig met de kruisboog wordt gestreden op een afstand van 4 meter, hun specialiteit.

Meerdere kolven van de bogen zijn gesculptureerd met de kop van een "bok", het symbool van de club.

Als apotheose wordt ieder jaar een feestdag georganiseerd met als inzet een koning- en koninginneschieting, gekoppeld aan een feestmaal en een prijschieting.

De erelijst:

Koningen: Freddy Naudts (3x), Rudy Hillaert en Pascal De Bock.

Koninginnen: Diane De Smet, Mariette De Bock (3x) en Diane Smet.

Op 12 juli 2003 behaalde Pascal De Bock de kampioenstitel op de 4 meter bij een Interclub voor Groot Sint-Niklaas dat plaats vond op de Grote Markt. Deze Interclub werd gepromoot door het stadsbestuur.

DE BILJARTSPORT IN NIEUWKERKEN

Daniël GRUMIAU

Voor de Tweede Wereldoorlog telde de gemeente talloze cafés, herbergen en afspanningen, maar nergens werd het eigenlijke biljartspel (band- of kaderspel) beoefend. Enkele jaren vóór de wereldbrand doken hier en daar wel de zogenaamde Russische biljartspelen op. Na de oorlog werden die geleidelijk door de Amerikaanse of tapbiljarts vervangen. Maar dat is een ander verhaal.

Na de oorlogsperiode ontstond een nieuw samenlevingspatroon. Door de inkorting van de werktijd kregen de arbeiders en bedienden meer vrije tijd en velen onder hen zochten daarvoor een zinvolle invulling.

In diezelfde periode maakten nationale biljartcracks zoals Raymond Ceulemans, Ludo Dielis, René Gabriëls e.a. furore en dat verhoogde de belangstelling voor deze zowel kundige als kunstige sporttak. Het is niet verwonderlijk dat men ook in Nieuwkerken door die microbe werd aangestoken.

Op zondag 9 oktober 1960 staken onderpastoor Achiël Smekens, Gerard De Caigny, François Reunis en Gerard Opgenhaffen de

koppen bij elkaar en ze besloten in de toenmalige Katholieke Kring (nu Centrum Ten Bos) een plaatselijke biljartclub op te richten. Na het voeren van enige propaganda kon men vrijwel onmiddellijk starten en de 22 aangesloten leden kozen volgend bestuur: Lucien Smet (erevoorzitter), Gerard De Caigny (voorzitter), E.H.A. Smekens (proost), Paul Eggermont (secretaris), achteraf opgevolgd door Lucien Lardenoit, Maurice Naudts (penningmeester) en Albert Van Hoylandt. Het kersverse bestuur opteerde voor de naam "Steeds Beter" en stelde een huishoudelijk reglement op. Er werd een fraaie speeltafel (210x105) besteld bij oud-wereldkampioen René Gabriëls en ze werd door hem zelf plechtig ingespeeld.

Alle leden betaalden een maandelijks bijdrage van 10 BEF en naast verschillende voordelen mochten zij daarvoor, tijdens de week, gratis oefenen in de Katholieke Kring.

Onder de stuwkracht van het actieve bestuur werd het ledenaantal vrij spoedig opgedreven en een tiental jongeren kwam de rangen versterken. Zo vlug mogelijk werden "handicap"-

Van l.n.r.: Werner Van Haelst, Herman Maes, Lucien Lardenoit, Theo Martens, Gerard De Caigny (vz), Julien Waem, Jean De Caigny, Albert Van Hoylandt, André Van den Eeden, Garard Opgenhaffen, Gabriel De Bock, Herman Van Lijsebetten, Maurice Lanssens, Roger en Frans Van Hoylandt

wedstrijden onder alle spelers ingericht en jaarlijks werd (en wordt) er een kampioen gekroond. Etienne De Wolf was de eerste gelukkige (1961), gevolgd door René Smet (1962), Remi Van Haelst (1963)... Genoemde kampioenschappen verliepen van oktober tot maart en de viering van de kampioen en andere verdienstelijke leden gaf telkens aanleiding tot het organiseren van een gezellig familiefeest.

Benevens deze kampioenschappen werden er jaarlijkse ook verschillende wedstrijden onder alle aangesloten leden ingericht. Bovendien werden in het lokaal af en toe demonstraties gegeven (we vernoemden reeds René Gabriëls) door de h. De Schuyter (Gent) en andere beroepsspelers als de h. Geuns. Men trok ook gezamenlijk naar interessante ontmoetingen op nationaal en zelfs internationaal vlak. Vriendenwedstrijden tussen clubs uit naburige gemeenten kenden eveneens veel bijval. Onze Nieuwkerkse sporters sloegen een behoorlijk figuur tegen clubs uit Haasdonk, Beveren, Zwijndrecht,...

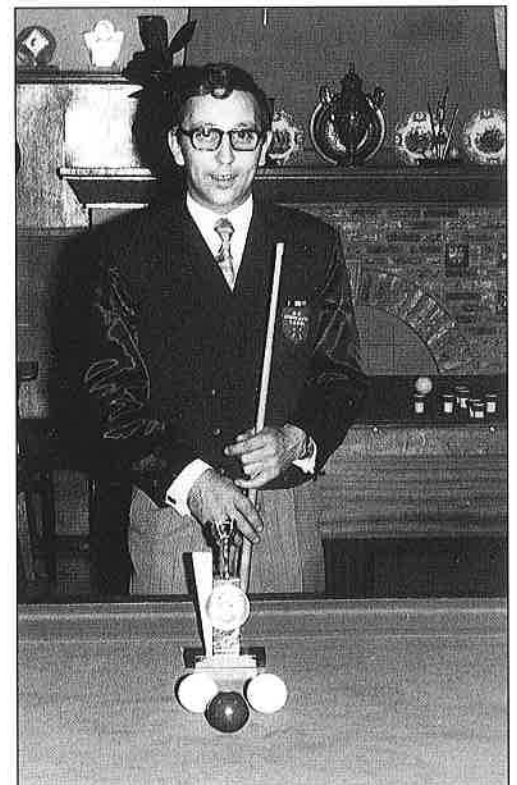
Na enkele jaren nam men deel aan het Biljartkampioenschap der Gildenhuizen (Beveren, Sint-Niklaas, Temse,...). De winnaar van deze competitie won een prachtige trofee.

In het kader van de doelstellingen van onze sportrevue is het wellicht interessant om de namen van de toenmalige spelers te vermelden. Naast de hogergenoemden volgen Romaan Daelman, Hilaire De Bock, Jean De Caigny, Willy De Clerck, René Dierickx, André de Roeck, Jozef Janssens, André Moorthamers, Antoine en Lucien Naudts, William Nijs, Leon Serrant, Albert, Frans en Roger Van Hoylandt, Albert Valaert, Julien Waem,...

Lucien Smedt werd tot erevoorzitter verkozen.

Gerard De Caigny was voorzitter van 1960 tot 1975. Hij werd opgevolgd door huidige voorzitter Harry De Bock. Na François Reunis werd Lucien Lardenoit secretaris van 1960 tot 1970. Van 1970 tot 1976 werd hij opgevolgd door Albert Van Hoylandt (die tegelijkertijd ook sportbestuurder werd); Eric Van Den Bosch nam in 1976 beide taken over.

Momenteel is Harry De Bock voorzitter, secretaris en penningmeester.

Luc Naudts, 28.5.1972

Belgisch kampioenschap drieband 4de klasse te Jette, kampioen van Sint-Niklaas en van beide Vlaanders

16 maart 1974 - Voorzitter Garard De Caigny plaatst zijn handtekening in het Gulden Boek. Uiterste links, de gevierde, Roger Van Hoylandt, kampioen van België (1° klas, vrij spel 210 x 105). Verder Leon Serrant, Kamiel Van den Eynde en Etienne de Wolf

Door de snelle evolutie van onze samenleving onderging ook het Nieuwkerkse biljartleven heel wat wijzigingen. Door de dalende interesse voor hogergenoemde interclubwedstrijden, door het wegvallen van trouwe leden-spelers (ziekte, overlijden) en door een sterk verminderde belangstelling bij de jongeren (zij hebben tegenwoordig zoveel andere mogelijkheden om zich te ontspannen) werd het hele kringgebeuren herleid tot competitie tussen de eigen spelers. Dat plaatselijk kampioenschap gaat nog steeds door van oktober tot maart en elke speler treedt tweemaal tegen alle clubleden in het strijdpark. Het familiale aspect van de club wordt in stand gehouden door het "teerfeest" dat traditioneel doorgaat op Moederdag. De dames worden dan extra in de bloemen gezet. Eind oktober volgt een smakelijk mosselsouper.

Gedurende de voorbije jaren telde de club "Steeds Beter" verschillende getalenteerde spelers, die in diverse kampioenschappen schitterden. Af en toe werden zij door de gemeentelijke overheid op het gemeentehuis gehuldigd en mochten ze het Gulden Boek ondertekenen.

Wij vinden o.a. daarvan een vermelding terug op 4 april 1970 (tienjarig bestaan); op 28 mei 1972 werd Luc Naudts gevierd als kampioen van Sint-Niklaas, van beide Vlaanders en als Belgisch Kampioen (210x105); op 16 maart 1974 was het de beurt aan Roger Van Hoylandt als kampioen van België en van beide Vlaanders (1ste klas, vrij spel).

Gerard De Caigny won meerdere plaatselijke kampioenschappen en werd daardoor terecht tot Keizer uitgeroepen. Ten slotte willen we hier ook Albert Van Hoylandt vermelden als een heel bedreven biljartspeler.

DE SINT-NIKLASE BIJARTACADEMIE EN BC BRABO

Etienne DE MEESTER

I. De Koninklijke Sint-Niklase Biljartacademie

Dertig jaar in café "Cambrinus"

De wortels van de Sint-Niklase Biljartacademie (SNBA) gaan terug tot 1923 als onderdeel van de ontspanningsgroep de "Vlaamse Kring" in café "Hemelrijk" aan de Grote Markt te Sint-Niklaas. De verkiezing tot voorzitter van de liberaal vrijzinnige E. De Wolf leidde tot de afscheuring van de biljartclub. Deze nam toen zijn intrek in café "Cambrinus" in de Stationsstraat. Wereldkampioen E. Horemans stemde ermee in dat de vereniging zijn naam droeg en zo was de eerste biljartacademie uit het Waasland geboren.

De aankoop van een matchbiljart en de aansluiting bij de Belgische Biljartbond in 1926 betekenden de start van deelname aan regionale en nationale competities. De belangrijkste gebeurtenis uit de vooroorlogse periode was ongetwijfeld de organisatie van het Belgisch kampioenschap "Pentation" in 1936, gewonnen door G. Van Belle.

Onder leiding van industrieel G. Smet (erevoorzitter), de ondervoorzitters G. Van den Hende en O. Van Hove en bekend biljarter en

bestuurslid R. Van Overloop beleefde de club een lange, onbezorgde bloeiperiode. Laatstgenoemde nam zelfs deel aan het Europees kampioenschap "Fantasie" in Marseille.

Zoektocht naar een lokaal

Eind 1953 ruilde de SNBA de "Cambrinus" voor "Hotel de Flandres" als clublokaal. De Horemansclub beleefde in dat jaar een sportief hoogtepunt door zich voor het eerst tot Belgisch kampioen "Interclub Eredriebanden" te kronen. In de finale versloegen de spelers de Antwerpse biljartacademie, aangevoerd door wereldkampioen R. Vingerhoedts.

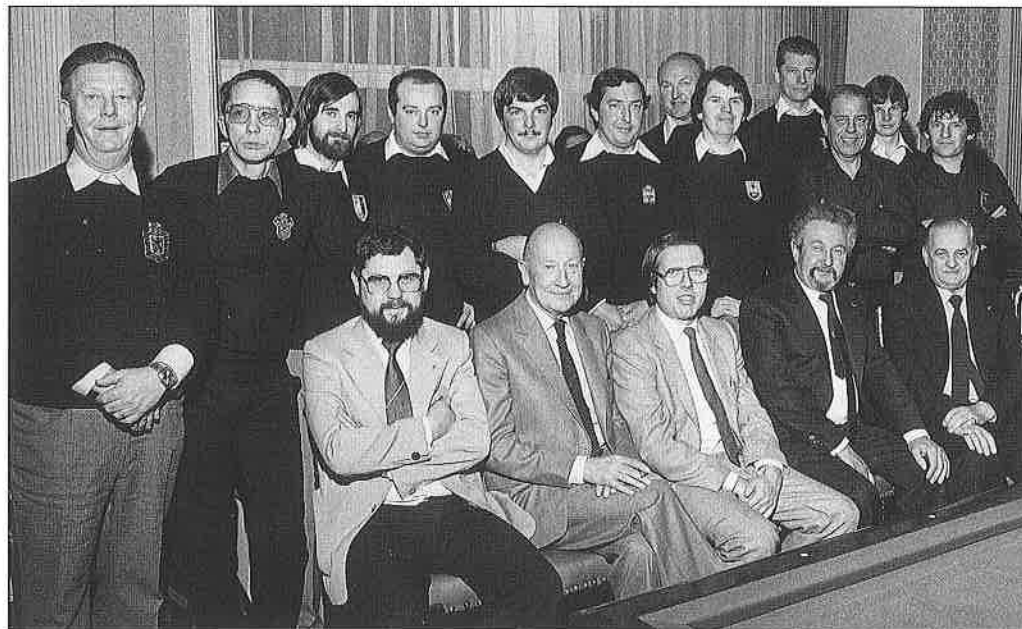
In de jaren zestig maakte de vereniging een moeilijke periode door, doch een reorganisatie en de opname van twee beloftevolle jongeren, Freddy Willockx en R. D'Hondt, in het bestuur brachten weer vaart in de club.

Een nieuwe verhuis, ditmaal naar café "Terminus" vond plaats in 1972. Op sportief vlak was het wederoptreden van R. Van Overloop een stimulans voor de leden. Met de toetreding van Roger Van Hoeylandt, toen reeds excellentieklasse, beschikte de SNBA over de hoogst gekwalificeerde speler van het Waasland.

Bij de viering van het 50-jarig bestaan pakte

Heel wat biljartprominenten bijeen in 1981 ter gelegenheid van het Europees kampioenschap voor junioren. V.l.n.r. Frans Buys, Robert Van Steenlandt, Gaston Grossen, Bernard Gysen, Rudy De Boes, Stanny Buyle, Raymond Van Overloop, De Prijcker, Roger Van Hoeylandt, Raf Borremans, ? en Albert De Maere

Sint-Niklase Biljartacademie met zittend v.l.n.r.: Raf Borremans, Raymond Van Overloop, Freddy Willockx, Gaston Grossen en Bernard Gysen

de club in januari 1973 uit met de inrichting van het Belgisch kampioenschap "Ereklasse 47/1". Een jaar later nam R. Van Overloop het initiatief om voor het eerst het nationaal driebandentornooi te organiseren.

Een fusie

Als gevolg van de geweldige opbloei van de biljartsport in Sint-Niklaas midden de jaren 70 nam Jos Hofkens het voortouw om op de Grote Markt, boven de garage Torino, een grote biljartzaal te openen. De SNBA en BK Stad Leuven namen daar op 1 januari 1977 hun intrek, een zaal met drie kleine en drie matchbiljarttafels. Op 30 maart werd de vzw "Koninklijke Sint-Niklase Biljartacademie Horemans" opgericht waarin beide clubs fuseerden. Toch zou het nog tot het seizoen 1979-80 duren vooraleer de twee verenigingen volledig samensmolten. Het bestuur, geleid door Bernard Gysen, werd uitgebreid met R. Borremans en F. Buys.

Kort daarna moest de fusieclub wegens onzekere huurtoestanden opnieuw verhuizen. Weer vonden zij onderdak in café "Terminus", ditmaal in de balzaal. Wegens perikelen met de uitbaters duurde dit verblijf slechts negen maanden. Het bestuur trok hieruit de nodige lessen en ging op zoek naar een lokaal om zelf uit te baten. De keuze viel op de feestzaal van "Hotel De Spiegel". Door uitgifte van een obligatielening kwamen de biljarttafels in het bezit van de vzw. Op 18 oktober 1980 startte de exploitatie die leidde tot een hoog ledental, waaronder het jonge talent Stanny Buyle. In 1982 organiseerde de SNBA het Belgisch kampioenschap "Pentatlon" met Raymond Ceulemans als winnaar en een mooie derde plaats voor

Stanny Buyle. Toen Bernard Gysen in 1983 ontslag nam als voorzitter volgde Gaston Grossen hem op. Met hem en de sportleiders Frans Buys en Rudi De Boes zaten de juiste personen op de juiste plaats.

Eindelijk thuis

Om een eind te maken aan de huisvestingsproblemen verhuisde de club op initiatief van R. Borremans op 21 december 1984 naar de eerste verdieping aan de Apostelstraat 7. Een geslaagd opzet voor vele jaren. Op het einde van het sportjaar 1989-90 volgde Frans Buys Gaston Grossen als voorzitter op. Vanaf 1993 trad Pierre Cornelissen als voorzitter op de voorgrond. Hij was niet blind voor de tijdsproblemen en trok op zoek naar een locatie met meer aantrekkingskracht. Na lang onderhandelen met het stadsbestuur en een brouwerij besloot de biljartclub in 1996 om opnieuw te verhuizen. De "Witte Molen", een bouwvallig historisch pand van 1720, werd door maandenlange inzet van vele leden verbouwd tot een fraai clublokaal waar de biljartactiviteiten in 1997 konden starten. Daar hebben William De Witte als voorzitter en Wilfried Laureys als sportbestuurder de leiding in handen genomen.

Vanaf 2004 wordt de "Witte Molen" als thuisbasis van de SNBA met drie kleine, drie grote caramboletafels en twee snookerbiljarts uitgerust door Koen en Raymond Ceulemans.

2. Biljartclub Brabo

Zoals vermeld in Sportrevue 7 is biljartclub Brabo gesticht op 5 mei 1934 in het gelijkna-

Het bestuur van BC Brabo in 1956

V.l.n.r. Gustaaf Van den Bergen, Roger Hellemans (vz), Georges Schoonvliet (secr), Jacques Wouters (penn) en Vic Naudts

mige café aan het Koningin Elisabethplein te Sint-Niklaas. Na de afscheuring van BC Onze Wijk bleef een aantal leden actief in café Brabo, waar drie biljartafels stonden. De zaak werd tot 1952 open gehouden door Ward De Smet, gevolgd door Gilbert Lerno en daarna door Arthur De Wel. Met deze laatste draaiden de zaak en de club in de jaren '50 en '60 op volle toeren. In die periode leidden voorzitter Roger Hellemans (nadien A. Bauwens), secretaris Georges Schoonvliet en penningmeester Jacques Wouters (later François Schelfhout) de club. Na De Wel hielden Vic Naudts en Pol Van Eetvelde het lokaal open.

Toen de laatste uitbater, Wim Cooreman, het lokaal sloot, verhuisde Brabo voor een korte tijd naar taverne "De Witte Molen" waar ook BK "Op is Op" gevestigd was. Uiteindelijk vond BC Brabo een nieuw onderkomen bij Guido Bursens in de taverne "Bokkenhof" aan de Knaptandstraat. Na een breuk in de vereniging in 2003 verhuisde het merendeel van de leden naar café "Ons Huis" aan de Schoolstraat. Daar is BC Brabo o.l.v. voorzitter Jean-Paul Verplancke en huidig sportleider Georges Christiaens uitgegroeid tot een vijftigtal leden.

Leden van BC Brabo in 1967

V.l.n.r. O. Van Landeghem, R. Van den Bossche, G. Christiaens, V. Naudts, A. Bauwens (vz), A. De Maere, Y. Naudts, P. Van Eetvelde en L. De Sutter

DE STER: 100 HA VOOR SPORT EN RECREATIE

Luc VAN ROYEN

De infrastructuur voor dag- en weekendrecreatie werd in de stad Sint-Niklaas door de inwijding van het recreatiepark De Ster in belangrijke mate uitgebreid. Het tekort aan waterrecreatie, waarmee de stad zolang had af te rekenen, werd door de ingebruikname van de waterplas met strandbadvoorziening ruimschoots ingelost.

In het licht van de zorg voor milieubeheer, behoud van groen en landschappelijk karakter heeft de stad Sint-Niklaas een morele, materiële en financiële inbreng geleverd.

Deze inbreng is des te belangrijker daar zij voorziet in de recreatieve behoeften van een heel gewest en zelfs daarbuiten.

Hoe het groeide

Het recreatiepark De Ster is gelegen tussen de Vossekotstaat, de Heidebaan en de Lange Rekstraat.

De oudste topografische kaart uit 1656 vermeldt aan het kruispunt Sint-Niklaas-Nieuwkerken-Haasdonk: "t Vossekot", wellicht een herberg of hoeve.

In 1702 vinden wij evenwel de benaming "De

Ster" (herberg) terug, gelegen aan het kruispunt van vijf wegen die een stervorm vertoonden. Later is door de aanleg van de Heidebaan daar nog een zesde weg bijgekomen. De wijk zelf werd betiteld als 3de Heywijk.

In 1938 was er sprake van om daar een privaat vliegveld aan te leggen.

Op 10 oktober 1939 werd door de Belgische Militaire Overheid deze wijk bestemd voor de aanleg van een vliegveld, dat in 1940 verder door de Duitse bezetter werd uitgebouwd.

In feite zijn er echter slechts weinig vliegtuigen neergestreken of opgestegen. Het gebied werd grotendeels bezaaid of beplant. In het recreatiepark zijn nog sporen terug te vinden van dit vliegveld o.a. de basis van een vliegtuighangaar en parkeerbanen. Bij de bevrijding werd dit vliegveld in een munitie- en opslagplaats omgevormd. Nog later werd het grotendeels gebruikt voor weekendverblijven van particulieren.

Op 29 juli 1960 besliste de gemeenteraad

Luchtfoto van het recreatiepark De Ster met vooraan de tennisvelden en links de voetbalvelden. Foto genomen voor de aanleg van de atletiekpiste

deze terreinen te reserveren voor industriële doeleinden. Later, op 25 juni 1965, werd het gebied herbestemd tot "recreatiepark". Door de stedelijke technische dienst werd dan een bijzonder plan van aanleg opgemaakt dat door de gemeenteraad in zitting van 26 april 1968 definitief werd vastgelegd en bij koninklijk besluit van 8 mei 1969 goedgekeurd. De eerste onteigeningen werden gedaan door de Interkommunale Vereniging voor de Autoweg E3 die er voor de aanleg van deze autoweg 1.175.000 m³ aarde uitgroef. Voor de aanleg van de taluds die het profiel van de vijver vormen werd door de stad nog eens 268.000 m³ grond uitgegraven.

De grote vijver heeft een oppervlakte van circa 20 ha en is op het laagste punt 11 m diep. De visvijver heeft een oppervlakte van circa 3 ha en is 8 m diep.

Behoeftte aan recreatievoorzieningen

Voor de bevolking van Sint-Niklaas en het Waasland, in totaal zowat 250.000 inwoners, werd in de behoefte aan dag-, weekend- en vakantie-recreatie voor een groot deel voorzien door de aanleg van het recreatiepark De Ster. De invloedssfeer van "De Ster", wat betreft regelmatige bezoekers, reikt verder dan de grenzen van het Waasland en strekt zich uit tot het Antwerpse, Klein-Brabant, Dendermonde, Gent en zelfs tot Zeeuws-Vlaanderen.

Door het ontbreken van recreatieve voorzieningen in de omgeving is de aantrekkelijkheid van het recreatiepark zeer groot en mag worden verwacht dat het aantal bezoekers nog steeds zal stijgen. Rekening houdend met beschikbare oppervlakte werd een maximum-capaciteit voorzien van 15.000 à 20.000 bezoekers. Deze capaciteit werd in de loop van de jaren meermaals bereikt.

De technische aspecten van de aanleg

Als gevolg van de goede samenwerking tussen de Intercommunale E3, het stadsbestuur en het ontwerp bureau Agrotechnic is de aanleg van het recreatiepark optimaal verlopen. De uitgravingen gebeurden niet lukraak (zoals spijtig genoeg op vele recreatieplaatsen is gebeurd) maar geheel volgens plan. Daarbij werd rekening gehouden met de grondwaterstanden en de bodemkundige aspecten. Topografisch ligt het recreatiepark op het hoogste punt in de omgeving, met name op 22 m. Gezien deze ligging is het technisch niet mogelijk de vijvers te voeden met water uit de beken. De voeding is dus direct afhankelijk van het grondwater, terwijl de hoogte van de grondwaterspiegel op zijn beurt weer direct afhankelijk is van de hoeveelheid nuttige

neerslag. Deze neerslag varieert met de seizoenen, zodat het waterniveau in de vijver sterk kan fluctueren; evenwel is gebleken dat het niveau van de vijver, dat gehouden wordt op 19.60 T.A.W. (hoogterefereentiesysteem "tweede algemene waterpassing"), maximaal is gezakt tot circa 19,00 T.A.W. (tijdens de droge zomer in 1976).

Daar het aanleggen van nieuwe beplantingen een langdurige en kostelijke zaak is, werd het maximum van de bestaande beplantingen bewaard, waaronder belangrijke bospartijen.

De vormgeving van het ontwerp

De recreatieve voorzieningen (zie verder) werden stelselmatig uitgebouwd. Het bestuur kon aldus profiteren van de ervaringen, zodat het plan waar mogelijk kon worden bijgestuurd.

Volgende voorzieningen werden uit het ontwerp geschrapt:

- het ruitersportcentrum
- het jeugdhuys
- de zwembadengroep (olympisch bassin met springkuil, volksbad en kleuterbassins)
- het Sint-Niklaaslegendenpark
- de kinderboerderij
- het tennisclubhuys
- het kampeerterrein

Alle voorzieningen blijven een "rustig" karakter behouden. Het ligt trouwens nog steeds in de bedoeling van het bestuur geen attracties te voorzien die thuis horen in een pretpark.

De recreatieve- en sportieve voorzieningen

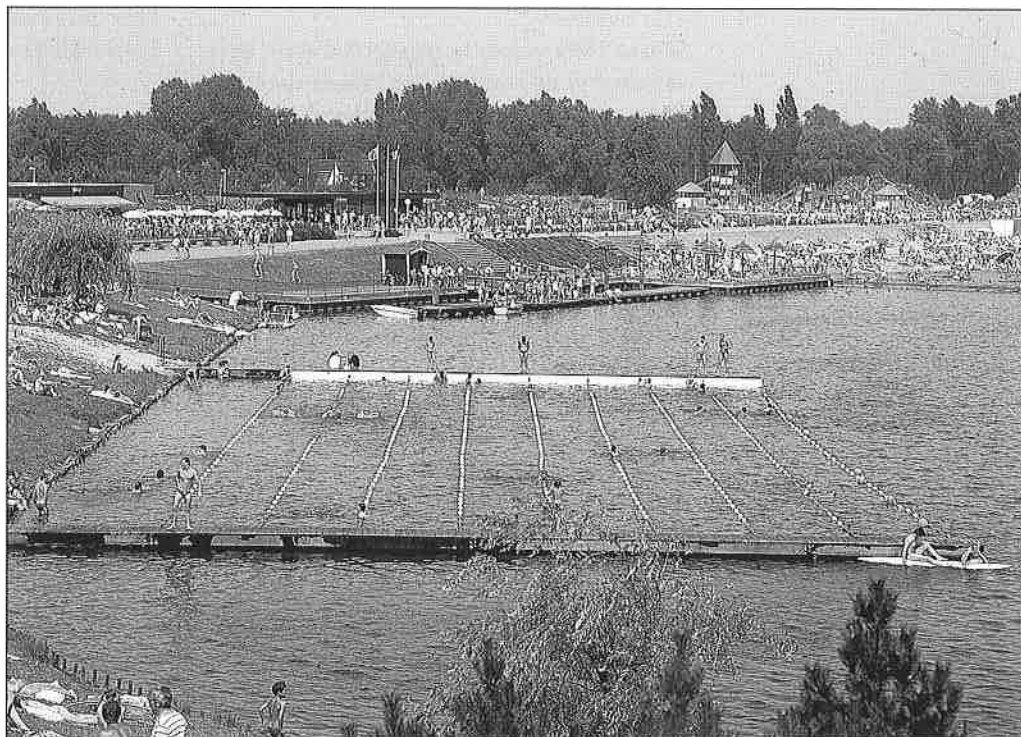
Op 26 juni 1973 werd het recreatiepark opengesteld voor het publiek dat intussen met grote belangstelling het vorderen van de werken had gevolgd.

- De zeil- en roeivijver

Ten behoeve van de zeilers en surfers enerzijds en de gebruikers van roeiboten en waterfietsen anderzijds, werden twee steigers gebouwd van respectievelijk 60 en 40m lengte.

Deze steigers hebben een vlottende constructie en stijgen of dalen met de wisseling van de waterstand. 16 roeiboten en 30 waterfietsen staan ter beschikking van het publiek. Talrijk zijn de sportievelingen die hier hun brevet voor zeilen of surfen hebben behaald. Voor de eigenaars van zeilboten en surfplanen zijn ligplaatsen te beschikking.

Voor de wandelaars rond de vijver is het een unieke belevenis om kleurrijke bootjes met bolle zeilen te zien laveren in dit rustig en groene kader.

Mooi zicht op het olympisch zwembad met achteraan het strandbad, strandzand en de speeltuin

- De visvijver

De visvijver is uitgerust met 20 individuele steigers en een 100 m-lange groepssteiger. Elk jaar wordt het visbestand aangepast, ook in de grote vijver, en worden wedstrijden gehouden.

- Het strandbad met strandzand

Ontegensprekelijk vormt het 500 m-lange strandbad de attractie van het Recreatiepark. Het heeft een oppervlakte van 4 ha. Speciaal rijzand (24.000 ton) werd hier op een dikte van 0,50 tot 0,60 m opengespreid bij een gemiddelde breedte van 50 m.

Het strandbad heeft een diepte van 0 tot 3,50 m bij een maximumwaterstand. Het strandbad is door drijvende lijnen verdeeld in een ondiepe zone voor de niet-zwemmers en een zwemzone voor geoefende zwemmers. Deze zone is nog ingedeeld in vier sectoren die naargelang de behoeften worden open gesteld.

- Het olympisch openluchtzwembad

Ter vervanging van het reeds eerder genoemde zwembadencomplex dat een oppervlakte zou beslaan van 240 x 100 m werd buiten de strandzone een afgebakend zwembad van 50 bij 20 m gebouwd dat in 1985 werd in gebruik genomen. Hier kan men rustig trainen en kunnen zwem- en waterpolowedstrijden worden ingericht.

- Het waterglijbanenpark

Het is een feit dat de aantrekkingskracht en dus ook de publieke belangstelling enorm groeit in de centra die uitgerust zijn met allerlei vormen van waterrecreatie. In 1988 werd een waterglijbanenpark gebouwd met 4 glijbanen: een korte glijbaan van 54 m, een

lange glijbaan van 86 m, een brede familieglijbaan van 12 m en tenslotte een kamikazeglijbaan met een lengte van 18 m. De glijbanen monden uit in een landingsbad van 15 bij 3 m.

- Het tenniscomplex

Grenzend aan het administratief gebouw en buiten de omheining gelegen, werden 9 tennisterreinen aangelegd met een lange oefenmuur. In de loop van de jaren werden de terreinen deels in kunststof en deels in gravel aangelegd.

- Het Gerard Bontinckstadion

Eveneens buiten de omheining werd in 1994 het voetbal- en basebalterrein vervangen door een kunststofatletiekpiste. In een van de volgende nummers van Sportrevue komen we hier uitgebreider op terug.

- De petanquehal:

Als laatste verwezenlijking vernoemen wij de bouw van een petanquehal met 10 banen, geopend in 2004 en eveneens buiten de omheining gelegen, op het terrein waar voorheen twee staande wippen stonden en waar ook ruimte was voorzien voor hondenafrichting.

- De sportschuur

De sportschuur werd sedert jaren gebruikt als opleidingscentrum voor de cursussen zeilen en surfen ingericht door het Bloso. Sedert 2000 is deze schuur eigendom van de VZW De Ster. Zij wordt gebruikt door de rolschaatsvereniging en voor het inrichten van allerlei activiteiten door de sportdienst.

Ten slotte melden wij nog in 't kort **een aantal recreatieve en educatieve voorzieningen:**

- De speeltuin :

Sedert 1999 wordt in belangrijke mate geïnvesteerd in de vernieuwing van de speeltuin. Deze staat volledig in het teken van de verzustering en nodigt het jonge volkje uit om al spelend doorheen Abingdon, Gorinchem, Colmar, Schongau, Lucca en Sint-Niklaas te reizen.

Voor dit project kon men rekenen op een belangrijke toelage van Toerisme Vlaanderen. Een specifieke kleuterspeeltuin werd eveneens vernieuwd.

-De treintjes :

In eigen beheer werd in 1974 het treinspoor aangelegd dat 3,3 km lang is en waarop twee treintjes met vijf wagons rondtuffen. In totaal vervoerden deze treintjes reeds meer dan een miljoen passagiers. Aan drie stationnetjes, "Colmar", "Lucca" en "Schongau", kan men op- of afstappen. Onnodig te zeggen dat deze recreatieve voorzieningen samen met de speeltuin, het strandzand, de ligweiden en het waterglijbanencomplex de belangrijkste aantrekkingspolen van De Ster vormen.

- De andere voorzieningen zijn: de ligweiden met omnisportveld – het trampolinepark – de minigolf – het openluchttheater – het dierenpark – het reeënpark – de kruidentuin – de gocart-, minicars- en botenbaan – de fit-o-meter – het rei-naertverhaal – het bosgebied.

Overige infrastructuur

Het recreatiepark De Ster beschikt tenslotte over een dienstgebouw met vergaderruimte en kassa, overdekte en open magazijnen, een werkplaats, treinloodsen, een overdekte schuilplaats van 400 m² en 3000 parkeerplaatsen, twee horecabedrijven en drie verkooppunten.

Waterglijbanen

Het Recreatiepark De Ster bakermat voor talrijke sportclubs

Door de bouw en het ter beschikking stellen van nieuwe infrastructuur ontstonden een aantal nieuwe sportclubs: De Sint-Niklase Watersportvereniging, Lijnvisserclub De Ster, Rolschaatsclub De Ster en Tennisclub De Houtmuis.

Reeds gevestigde sportclubs vonden eveneens de weg naar het recreatiepark: Atletiekclub Waasland en de Wase Zwemkring.

Een aantal clubs waren een tijdlang actief in De Ster, maar zijn ondertussen ontbonden of hebben een nieuwe vestiging gezocht: De Keizerlijke Handbooggilde Sint-Sebastiaen, Lijnvisserclub De Zeester, De Wase base- en softballvereniging, De Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub en een aantal liefhebbersvoetbalclubs

Recreatiepark De Ster: ideaal terrein voor talrijke sportmanifestaties

Een aantal sportmanifestaties zijn niet meer weg te denken op De Ster: Veldrit "Grote Prijs De Ster", Ontdek "De Ster", sportdag voor minder-validen, Adventuretrophy voor scholen, Jumping Sint-Niklaas, Recreatiedag voor psychiatrische patiënten, de Zwemdoortocht, de Steratlon en Vlaanderens Waterpolodagen.

Bovendien zijn er een aantal recreatieve en educatieve manifestaties: de traditionele Sterfeesten met talrijke activiteiten te land te water en in de lucht in een ludiek kader, gevormd door het Boerendorp, het Vissersdorp en het Schippersdorp en met het traditionele vuurwerk tot besluit. Kruidentuinwandelingen onder leiding van een gids van het centrum voor Natuureducatie en wandelzoektochten

Beheer en exploitatie

In tegenstelling tot de andere stedelijke sportvoorzieningen, wordt het recreatiepark De Ster beheerd door een vzw. Dit laat een soepele werkwijze toe, vooral met betrekking tot het inzetten van personeel.

Men mag niet vergeten dat enkele zonnige weekends het exploitatiejaar kunnen goed maken. Tijdens die enkele "goede" weekends wordt dan van alle personeelsleden een uitzonderlijk grote inzet gevraagd, die zij met enthousiasme en grote verantwoordelijkheidszin vervullen.

Dit is De Ster, honderd hektaren rust en ruimte, een brok pure natuur !

WIELERTOERISTENCLUB DE BELSEELSE TRAPPERS

Alfons SMET

In 1971 staken enkele enthousiaste wielersporters de koppen bij elkaar voor de stichting van een wielertoeristenclub.

De initiatiefnemers waren ouderdomsdeken Jozef Burm, Armand Van de Velde, André Vandermeulen, Frans Rooms, Robert Van Loo en fietsmekaanicus August De Wael. Door de benaming "De Belseelse Trappers" werd het geboortedorp meteen in het daglicht gesteld.

Het team stelde zich tot doel in een vriendschappelijke en sportieve geest, fietsuitstapen in groep te organiseren. Een goede fysieke conditie, een gezonde ontspanning, veiligheid en discipline stonden voorop.

Men koos als lokaal café 'Het Hert' aan Belseledorp 65, gehouden door het echtpaar Leo en Annie Vereecken-De Clercq. Reeds in 1972 werd taverne "De Oude Zwaan" het nieuwe lokaal, tot op heden gehouden door Eddy en Godelieve Dhanis-Van Belleghem.

De eerste voorzitter, actieve leidsman en penningmeester, werd Armand Van de Velde die het roer in handen hield tot 1986. Zijn secretaris André Vandermeulen werd in 1974 opgevolgd door Petrus Van Haute die de groep hielp uitbouwen tot een modelvereniging. In 1976 bezorgde hij door sponsoring al de leden een nieuwe, kleurrijke en professionele fietskledij. Bovendien, en dit in 1985, startte hij met de uitgave van een clubblad

voor een brede informatie aan de leden, met daarin ook veiligheidsvoorschriften naast programmatie en verslagen.

In 1986 werd Eric Janssens de nieuwe voorzitter, in 1989 opgevolgd door de verdienstelijke Petrus Van Haute, wiens zoon Jan secretaris werd.

In 1995 droeg Petrus Van Haute zijn functie over aan Etienne Van de Sompel die reeds sedert 1991 penningmeester was. Petrus werd erevoorzitter. Etienne gaf zich ten volle voor de club, verruimde het ledenaantal en zorgde voor een optimale veiligheid tijdens de groepsritten. Aan de daadkracht van deze sympathieke voorzitter kwam een einde door een slepende ziekte. Hij overleed op 18 september 2001.

Een waaier van organisaties:

- Van 1971 tot 1975 zondagse oefenritten van +/- 70 km, rally's, de 3-uren van Belsele op kermisvrijdag met reuzedeelname in ploegverband (samen 300 à 400 deelnemers).
- In 1976 werden de eerste zogenaamde klasiekers gereden, zoals: de Vlaamse Ardennen, Denderroute, Zwalmroute, Hopperoute, Ronde Van Vlaanderen, Belsele-Namen-Belsele; voor het eerst werd een clubkampioenschap ingericht over 3 disciplines,

Het bestuur anno 1981. V.l.n.r.: Armand Van de Velde (voorzitter) Etienne De Vylder, Etienne Van de Sompel, Eric Janssens, William De Bolster, Petrus Van Haute (secretaris) en Arnold Stremersch

De Belseelse Trappers op de Col du Tourmalet in 1988. V.l.n.r.: Gaston De Vleeschouwer, begeleider, Lucien Michiels, Etienne Smet, Benny Mels, Eric Janssens, Etienne Van de Sompel, Danny Smet, Patrick Lauwers, Wilfried Snauwaert, Petrus Van Haute en Paul Deyaert

gewonnen door Kamiel Brijs, Marcel Van Cladpomp en Willy Nobels.

- In 1977 – 1978 – 1979 werden de zondagritjes afgewisseld met de muur van Geraardsbergen, de Bosberg, Scherpenheuvel, Hoge Venen, Charles Magneroute en Belsele–Namen. Als winteractiviteit werd een voetbelploeg opgericht door Arnold Stremersch.
- In 1980 werden de gewone ritten aangevuld met een driedaagse naar Zuid-Limburg, Maasmechelen, Dwars door de Kempen, Het Drielandpunt en de Hoge Venen. Deze tocht werd herhaald tot in 1983.
- In 1981 werd ter gelegenheid van het tienjarige bestaan een eerste buitenlandse fietstocht ondernomen naar het Italiaanse Aosta.
- In 1983 ging het naar het Gardameer, in 1984 naar Oberurgl in Oostenrijk, in 1988 en 1996 naar Lourdes (Frankrijk), in 1998 naar Colmar (Frankrijk), in 2000 naar Schongau (Duitsland) en in 2003 naar Rome.

De Belseelse Trappers van de jongste jaren

Sedert 2001 wordt het voorzitterschap waargenomen door Elère Rossaert die met veel ambitie een meer aangepaste en verbeterde structuur beoogt. Samen met Gunther Daman werd van de vereniging een vzw gemaakt. De Belseelse Trappers gingen met de eigen website www.trappers.be op internet.

Het ledenaantal is gestegen tot 142, waaronder 21 jeugdigen van 12 tot 15 jaar en 12 dames. Deze laatste twee nieuwe afdelingen rijden zowel samen als afzonderlijk.

Aangepaste fitness- en fysiektrainingen worden in overweging genomen.

Voor jongens, meisjes en dames zijn specifieke clubnormen ingevoerd:

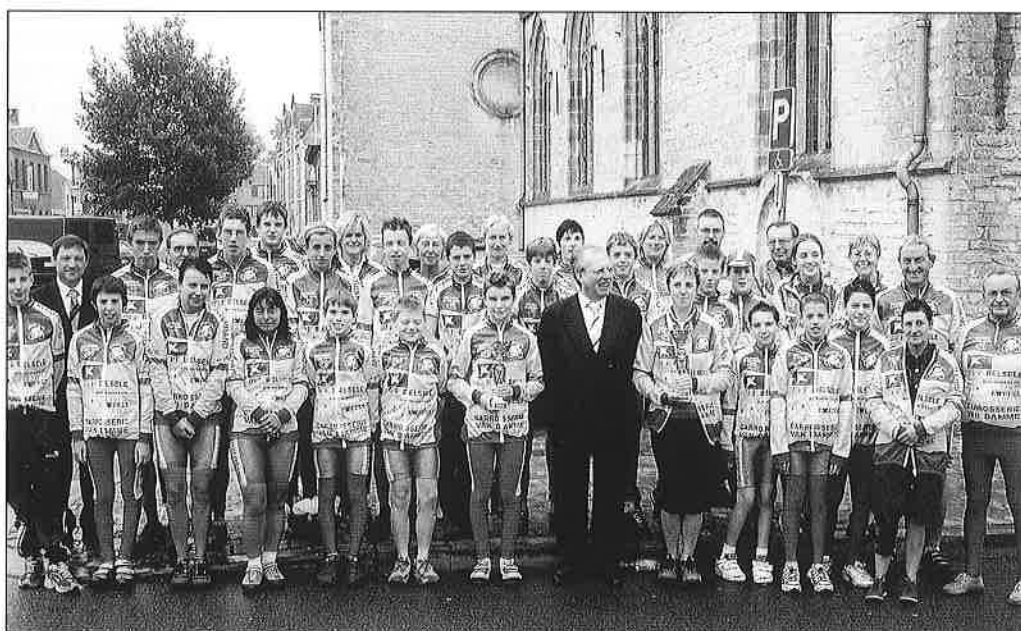
- aangepaste afstanden van 30 tot 45 km
- matige snelheid 20 tot 22 km/u.
- begeleiding door ervaren baankapiteins
- gratis kledingspakken voor jeugdigen van 12 tot 15 jaar

Start van het seizoen 1991 na de inzegening door pastoor Oelbrandt.

Het huidige bestuur. V.l.n.r.: Etienne De Vijlder, Jan Van Haute, Gunther Daman, Wim De Wolf, Romain Wauters, Philip Ott, Roger Blendeman, voorzitter Elère Rossaert en Eddy Keppens

De jeugd- en damesafdeling in 2003 met centraal burgemeester Freddy Willockx

- speciaal kledingspakket voor dames
- aansluiting als lid verplicht na deelname aan drie oefenritten.

Memorabilia

De club kende twee tragische gebeurtenissen die zich voordeden tijdens of kort na een oefensessie. In 1986 overleed clublid Géry De Grave door hartstilstand onmiddellijk na de aankomst in Knokke. Op 31 augustus 2003 werd bij het begin van de rit Jozef Anaert onwel te Kemzeke en zeeg bewusteloos neer. Ondanks een snelle tussenkomst van het medisch urgentieteam en de intensieve verzorging overleed dit verdienstelijk bestuurslid enkele dagen later op 3 september 2003.

De start van ieder seizoen begint met een eucharistieviering voor de overleden en levende leden van de club, onmiddellijk gevolgd door een hartstochtelijk meevoelen. Bij het seizoenbegin wordt op geen inspanning gekeken om de wielertoerist zo optimaal mogelijk voor te bereiden om deze sport op een gezonde basis te beoefenen. Thema's als voeding, verzorging, training, fitness en KBWB-keuring van de uitrusting komen regelmatig aan bod.

De formatie "De Belseelse Trappers" kan model staan voor een perfect organisatorisch uitgebouwde wielertoeristenclub.

BASKETBALCLUB BREYDELBOYS EINDIGDE ONDER DE NAAM BERTINO

Etienne DE MEESTER

Basketbalclub Breydelboys werd opgericht op 27 juni 1970 door enkele inwoners uit de omgeving van het nieuw slachthuis aan de Slachthuisstraat in Sint-Niklaas. Zij sloten aan bij de Koninklijke Belgische Basketballbond onder het nummer 1543. Vanaf het seizoen 1971-72 namen zij officieel deel aan de competitie van derde provinciale onder de leiding van trainer Gilbert Bruggeman. In blauwe en witte uitrusting speelde de ploeg, meer voor het plezier dan voor het resultaat, op het buitenplein naast het slachthuis.

Over het uitwijken naar de stedelijke sporthal "De Witte Molen" ontstond in 1973 een breuk in het bestuur. Alleen William Vercruyssen, G. Staes en coach G. Bruggeman besloten door te gaan met de club. In 1975 vervoegden G. Van de Vijver en W. Vonck het clubbestuur.

De sportieve doorbraak kwam in 1977 toen

Breydelboys kampioen speelde. Versterkt met M. Van Steenlant, B. D'Hooghe en L. Van Damme ging de ploeg door op haar elan met een tweede plaats in tweede provinciale tot gevolg. Om door te dringen naar eerste haalde het bestuur nog meer versterking binnen doch zij geraakte niet verder dan de vijfde plaats.

In 1980 veranderde er heel wat. De naam Breydelboys wijzigde in BBC Bertino, genoemd naar het ijsalon van voorzitter en bezieler William Vercruyssen. Er ontstond een vorm van samenwerking met Hermes en R. Van Ackere werd de nieuwe oefenmeester. De verwachtingen voor de competitie 1980-81 waren hoog, Bertino behoorde zelfs bij de favorieten. Maar het werd hun zwanenzang want de ploeg van W. Vercruyssen, secretaris Rita Waterschoot en penningmeester G. Van de Vijver speelde haar laatste seizoen en sloot de boeken.

De ploeg van BC Breydelboys uit de beginperiode
Staande v.l.n.r. William Vercruyssen, André De Beleyr, Eddy Gerrewey, Guido Van de Vijver, Paul Rotthier, Marc Cole, Rudy Van Duyse en Gilbert Bruggeman
Zittend v.l.n.r. William De Vrey, Jos Pauwels, Meyfroyd, ?, Willy Vonck en Goossens

DE POLITIESPORT, ZEER OMNIVALENT

André DE HOOGHE – Steve WANTE – André VAN LANDEGHEM

Vanuit de Nationale Politiesportbond

Rond 1923 werd een eerste politiesportkring opgericht in Groot-Brussel met voetbal, atletiek en zwemmen als disciplines. In 1936 heeft de politie van 12 Brusselse gemeenten zich verenigd tot 'Politiesportbond van de Brusselse Omschrijving'. In 1938 ging de bal voor goed aan het rollen door het organiseren van een Nationaal Congres te Oostende.

Heel wat gemeenten toonden weinig of geen belangstelling terwijl andere bepaalde sportieve eisen stelden voor een vaste benoeming, o.a. het bezit van een zwemdiploma (Brussel) of het machtig zijn van schijfschieten (St. Gillis). Meteen werd de Belgische Politiesportbond opgericht, die aansloot bij de Europese Politiesportbond en bij het B.O.I.C.

In Sint-Niklaas nam men in 1942 het initiatief voor de oprichting van 'Politiesportbond Sint-Niklaas'. Adjunct-commissaris Frans Vermeulen werd als grote bezieler tot eerste voorzitter verkozen, later opgevolgd door Oscar Vael, terwijl Joseph Moerloos fungeerde als secretaris-penningmeester.

Wel zestien disciplines

De leuze was blijkbaar 'Voor elk wat wils'; door deze enorme keuze waren er dan ook in zowat elke discipline enkele uitblinkers die

een nationaal of zelfs een internationaal niveau haalden.

Bij de **ATLETIEK** springen vooral de namen van Piet Smet en Joseph Moerloos in het oog. Piet Smet bracht het in de verschillende loopnummers zelfs tot kandidaat voor de Olympische Spelen van 1940, die helaas niet konden doorgaan wegens het uitbreken van de oorlog. Hij was driemaal kampioen van België zowel op de piste als in de cross.

In deze laatste discipline behaalden ook Pierre Schmitz, Tombeur en Georges Van Laere het gouden plakket.

Joseph Moerloos, ook gekend vanuit A.C. Waasland, was niet minder dan negentien maal Belgisch kampioen kogelstoten en éénmaal discuswerpen, waardoor hij zesmaal werd geselecteerd voor de Europese Politiekampioenschappen.

Andere nationale kampioenen waren Fr. Segers (verspringen), André Dauwe (200 m en horden) en de estafetteploeg met Piet Smet, Fons Desmedt, Wuytack en Van Steelandt.

Door deze successen werd Politiesport Sint-Niklaas herhaaldelijk clubkampioen en organiseerde zelf ook enkele jaren het nationaal kampioenschap.

In het veelzijdige **PENTATLON** won de ploeg J. Moerloos-G. Van Boven brons op een internationale ontmoeting te Longwy: tir,

De ploeg voor de atletiekwedstrijden:

Staande v.l.n.r.: Albert Maas, Miel Baetens, Piet Smet, Jozef De Niel, Florimond De Prycker, Marcel Broecke
Zittend v.l.n.r.: Frans Van Steelant, Frans Rombaut, Prosper Strijbol, ? en Georges Cools

Oefening turnen: Bert Nauts springt hier naar de plint onder het waakzaam oog van Charles Bats

kogelstoten, zwemmen, verspringen en cross-country waren de vereiste disciplines.

Een **JUDO-AFDELING** startte onder impuls van Hugo De Clercq in 1975 o.l.v. tweede Dan Georges De Bats. Hugo en Lutgarde De Smedt behaalden zelfs de nationale titel in hun categorie, terwijl Hugo opklom tot tweede Dan.

MULTISPORT werd betwist in een combinatie veldlopen/wielrennen per ploeg. In 1969 startten twee Sint-Niklase ploegen te Ganshoren: H. De Clercq/A. De Prijcker werden vijfde. A De Hooghe/FI. De Prijcker achtste.

VOLLEYBAL debuteerde begin '50 en maakte furore tot in Nederland. Tornadooverwinningen zaten er aanvankelijk

Frans Rombaut

niet in, maar wel tal van ereplaatsen tegen andere corpsen en grote bedrijven.

In de periode 1970-86 kwam het wel herhaaldelijk tot overwinningen in binnen- en buitenland, vooral door het talent van de gebroeders Speleman, geruggesteund door hoofdcommissaris Van den Bulcke en de collega's O. Vael, A. Frencken, W. Verschuieren, J. Moerloos. A. Dauwe, R. Van Huffel en A. De

Voetbalploeg rond het jaar 1950

Vooraan: Albert Acar, Bob De Mulder, Frans Van Steelant, Pierre Van Mol en Alfons Smet

Achteraan: Leonard Descamp, Albert Vandermeulen, Jozef De Niel, Frans Vercauteren, Emiel Baetens en Fernand Colman

De Volleybalploeg in het College in 1958
 Staande v.l.n.r.: Arnold Van Schoor, Oscar Vael en Roger Van Huffel
 Gehurkt v.l.n.r.: Alfons Frencken, André Dauwe en Marcel Engelaer

Hooghe. Tot zesmaal werd een eigen tornooi ingericht, maar de meest klinkende overwinning was deze in de finale tegen Amsterdam, een corps van zowat 2000 leden.

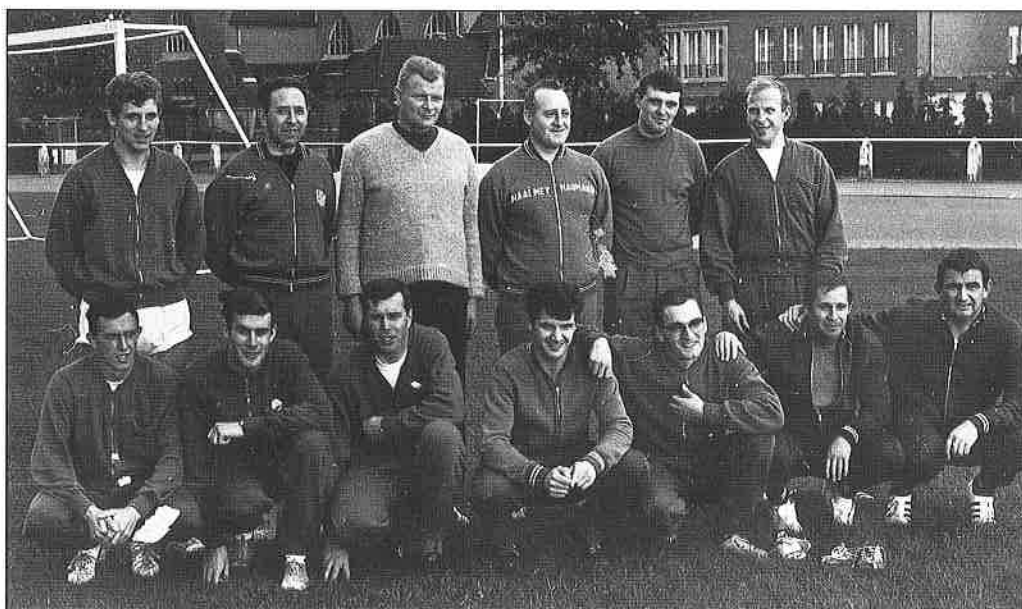
VOETBAL werd reeds beoefend vóór de oprichting van 'Politiesport'. Coach werd Albert De Corte die de ploeg binnenleidde in het Handelssportverbond en de trainingen liet doorgaan op het Excelsior-B-terrein aan de Heistraat. Wegens een tragisch ongeval werd voetballen door het gemeentebestuur

verboden, tot in 1977 de bal opnieuw aan het rollen ging na zowat 15 jaar onderbreking. Toch werd het 1981 vooraleer een echte politieploeg op het veld kwam. Etienne Buyle lukte erin alle 47 wedstrijden van 1981 tot '84 mee te spelen en 23 keer daarbij de overwinning te vieren. Stilaan kalfde het enthousiasme af en verdween de ploeg van het veld.

TAFELTENNIS werd zowat aanzien als ontspanning. Toch lukte een ploeg van vier spelers (A. Speleman, H. De Clercq, A. Frencken en A. De Hooghe) erin om in 1969 tweede te eindigen in het kampioenschap van de B-categorie. In 1970 werd Hugo De Clercq kampioen in de B-poule en werd de ploeg clubwinnaar met G. Van Den Bulcke, A. De Hooghe, A. Dauwe, J. Moerloos, R. Baert en L. Van Kerckhove. 1971-72 luidde de aftocht in.

CHATURANGA is een soort militair parcours met zware hindernissen, lopen en schieten. De beste uitslag werd hierin behaald in 1985 met de ploeg H. Van Roeyen, T. Van Brande, R. Frencken en D. Van Himste (10de op 30 deelnemers). Deelname werd genoteerd tot ... 1987.

PISTOOLSCHIETEN ligt de politie uiteraard zeer goed. Rudi Vander Stoelen, Omer Reyniers en Gary Brusselmans waren de schietmonitoren. Zij zorgden voor de organisatie van eigen wedstrijden en de deelname aan corps- en verzusteringswedstrijden, waarin geregeld bekertjes werden geschoten. Nationaal kampioen werd Peter Van Cauter met 192/210 punten.

Kampioenenploeg atletiek (terrein Witte Molen 1968)
 Staande v.l.n.r.: François Seghers, Frans Vermeulen, Georges Vandembulcke, Hubert Cogen, Antoine Speleman en Leo Van Kerckhove
 Gehurkt v.l.n.r.: André De Hooghe, Alfred De Prycker, Eduard Schaeckels, Hugo De Clercq, Ghislain De Hauwere, André Dauwe en Jozef Moerloos

Volleybalploeg uit het begin van de 80er jaren
 Vooraan v.l.n.r.: Luc Speleman, Godelieve Heyman en Chris Quasten
 Staande v.l.n.r.: André De Hooghe, Wulmer Verschueren, Jozef Moerloos en Antoine Speleman

WIPSCHIETEN leverde van 1980 tot 1987 volgende 'koningen' op : Fr. Vermeulen en Rom. Baert (elk tweemaal) naast Rob. Meersman.

WANDELEN was voor velen een flinke uitdaging. In 1972 richtte het Duitse Navo Depot, gevestigd aan de Kazernestraat de Europese Mars in over een afstand van 30 km. Van het politiecorps namen verschillende leden daaraan deel tot 1983, vertrek van het Depot. Vanaf 1977 werd ook deelgenomen aan de Avond-Vierdaagse van Gorinchem o.a. door Omer Reyniers die de 60 km 10 keer aflegde en Guido Van Boven achtmaal.

Voor het **WIELRENNEN** bestaat jaarlijks een Nationaal Kampioenschap. Vanaf 1965 namen een vijftal Sint-Niklase agenten daaraan deel. In 1967 wisten ze het kampioenschap naar Sint-Niklaas te halen met Rik Van Steenberghe als eregast op de prijsuitreiking. Alfred De Prijcker en Rudi Verleysen sloten zelfs aan bij de KBWB-liefhebbers.

WORSTELLEN werd reeds voor WO-II beoefend door Armand De Block, die in 1937 deelnam aan de Olympiade van het Werkersverbond en later trainingen leidde in de brandweerkazerne. Evenals Armand was ook Frans Rombaut aangesloten bij een club in Temse. Hij werd zelfs geselecteerd voor de Olympische Spelen van 1948 in Londen en werd eervol 5de in de eindstand. In de jaren '50 en '60 werd enkel nog deelgenomen aan uitdagingwedstrijden op kermissen en

braderieën waarbij Karel Bats en René De Backer sterk uit de hoek kwamen.

TURNEN werd reeds met het hele corps beoefend als 'groepsturnen' en maakte deel uit van het jaarlijks politiefest op het terrein van Sportkring. Befaamd was Marcel Broecke die een halve eeuw was aangesloten bij Kracht en Geduld en tot eind '80 fungeerde als 'onderman' in de piramides. De stichter en grote bezieler was Charles Bats.

ZWEMMEN werd door de jongere politieagenten beoefend bij ZND (Scheerders) vanaf 1935. In de zestiger jaren nam Frans Vermeulen contact met de nieuwe club, de Sint-Niklase Zwemvereniging en zo kwam men tot deelname aan lange afstandszwemmen vanaf 1962, maar ook aan indoorwedstrijden. Deelnemers aan die 1500- of 2000 m-wedstrijden waren Frans Vermeulen, Gratiaan Van Vlierberghe, Leo Coene, Marc Engelaar en uiteraard de alzijdige Joseph Moerloos. Recenter was de deelname van René Vercauteren aan het waterpolo bij WZK, waar Dirk Van Himste zich in de zwemafdeling tot Belgisch jeugdkampioen had gezwommen, met ei zo na het olympisch minimum voor Montreal.

Met dank aan de informanten: Hugo De Clercq, Albert De Corte, Joseph Moerloos, Omer Reyniers, Antoine Speleman, Prosper Strijbol, Gunther Vael en Marcel Van de Steene.

TONY VAN HAVER: 27 NATIONALE TITELS SIERDUIKEN

André VAN LANDEGHEM

Van de giraffe en de toren

Wie ooit te gast was in 'de putten van Scheerders' herinnert zich beslist de tien meter hoge toren met een tussenverdiep aan de vijf meter en daar tegenover de 'giraffe', waarop de liefhebbers met kleine stapjes opwaarts het sierduiken konden onder de knie krijgen.

Het toenmalige ZND maakte van de toren dankbaar gebruik om de zwemfeesten op te luisteren met allerlei sensationele waaghalzerij en grappenmakerijen. Robert Pauwels, Staf Malfliet en Frans Dentant waren daarin haantje-vooruit. Geleidelijk ontpopten zich daarnaast ook liefhebbers van de gereglementeerde sport 'sierduiken'.

Bekende namen uit deze discipline waren Jef Jacobs, Nico Bosteels en vooral Juliaan Van Vlierberghe. Zij zorgden voor de nodige publiciteit zodat de Nationale Kampioenschappen voor de tienmetertoren herhaaldelijk door ZND mochten worden georganiseerd.

Het zijn trouwens de twee eerstgenoemden die na de fusie met StZV (=WZK) de vonk deden overslaan naar het Stedelijk Zwembad waar, tijdens een aantal nationale kampioenschappen ook nationale titels en ereplaatsen in Sint-Niklaas konden blijven.

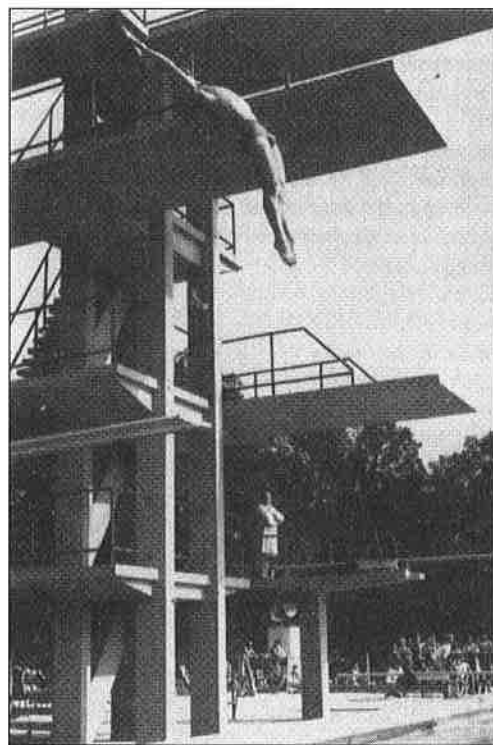
Springdemonstratie door Juliaan Van Vlierberghe

Tony Van Haver, 27 nationale titels

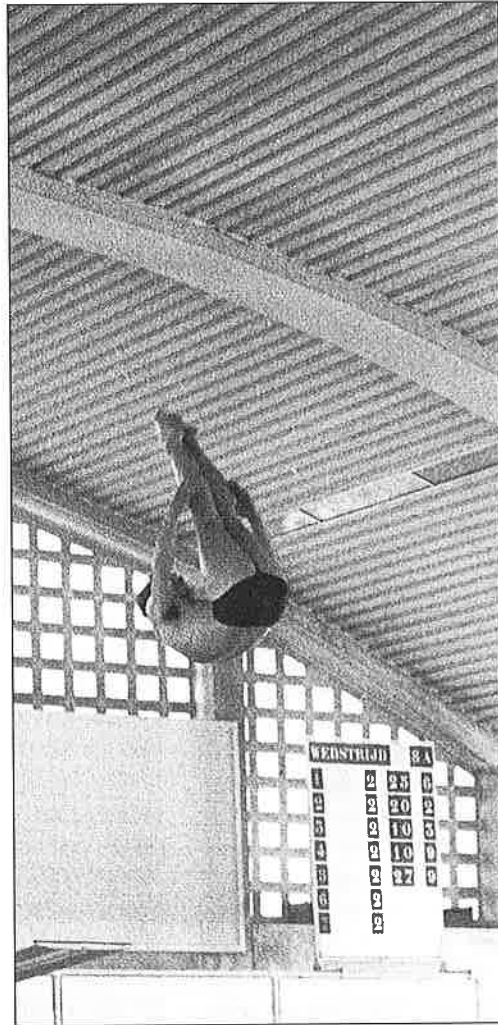
Op 15-jarige leeftijd (1963) toonde Tony zich reeds de sterkste in het sierduiken voor mannen. Onder het bekende motto 'succes is een forse aantrekkingskracht' kwamen verschillende Sint-Niklase jongeren naar de springplank van 1 en 3 meter. Helaas misten ze veelal het doorzettingsvermogen en willicht ook het talent van hun boegbeeld Tony, al lukten er enkelen toch in de ambitie naar de titel.

Wegens zijn universitaire studies sprong Tony enkele jaren op een lager pitje, maar vanaf 1970 werd hij de ongenaakbare vedette in het Belgisch sierduiken, waardoor hij niet minder dan 27 keer het nationaal lint om de hals verdiende.

In Sint-Niklaas kon enkel worden geoefend op de 1- en 3- meterplank zodat Tony begrijpelijk daar zijn ambities koesterde. Voor de 10-metertoren moest hij telkens naar Brasschaat en dat lag in die tijd toch niet zo dicht bij Sint-Niklaas; daarbij bevond die toren zich in een openluchtbad waardoor het aantal trainingen zeer beperkt was. Niettegenstaande deze handicaps lukte Tony er toch in om in 1979 ook deze titel op zijn palmares te schrijven. Zijn laatste titel behaalde hij op de 1-meterplank in september 1981 en sloot daarmee ook zijn palmares af.

Tony Van Haver springt zich kampioen van de 10 m-toren in Brasschaat (1979)

Tony voert een 2 1/2 gehoekte salto voorwaarts uit vanop de 3m-plank in het stedelijk zwembad

Alhoewel zelf een meester in deze discipline bleef Tony een luisterend oor voor zijn opeenvolgende trainers. Het was Franck De Bock, lid van de militaire ploeg, die hem niet alleen binnenleidde in deze discipline maar hem ook naar zijn eerste successen voerde. Na de fusie met ZND spraken ook Jef Jacobs en Nico Bosteels hun woordje mee in de opleiding van de WZK-sierduikers. Tenslotte werd Tony de laatste jaren van zijn duikloopbaan intensief begeleid door Corine Keppens, lerares lichamelijke opvoeding. Bij zijn herhaalde selecties voor de nationale ploeg kwam hij ook in de handen van de Antwerpse sierduiker Jan Snick, die hem de fitnesses bijbracht.

Tony betwiste o.a. de Europabeker in Leningrad en Stockholm, de Europese kampioenschappen in Barcelona en tal van open wedstrijden in Luxemburg, Nederland, Engeland en Italië. Éénmaal lukte hem een internationaal gouden succes, nl. in de Beneluxwedstrijd.

Tony krijgt navolging

Geen enkele van de jongens die naast Tony op de plank gingen staan geraakten voorbij

Tony Van Haver ontvangt de prijs voor sportverdienste 1981

hun meester, maar haakten ook vrij snel af. Patrick Dhondt deed het best door zilver te halen in 1978; Chris Rombaut was er het volgende jaar als de kippen bij met een bronzen sprong.

Bij de meisjes lukte het beter. Katrien De Schynkel veroverde in 1977 haar eerste titel op de 1-meterplank. Jaar na jaar groeide ze in de discipline: 1978 zilver op de 3-meterplank, waarop ze in 1979 de titel veroverde om dan in 1980 de beide titels te grijpen.

Intussen sprong Inze Riske zich in 1978 op brons van de 3-meterplank, hetgeen Nora De Decker het jaar daaropvolgend wist na te doen.

1981 werd blijkbaar het einde van de succesrijke sierduikperiode in Sint-Nikaas; zoals gezegd zette Tony van Haver er een punt achter met zijn laatste titel op de 1-meterplank. "ik was toen 35 jaar, wat beslist niet jong is in deze discipline en de geboorte van ons derde kind deed mij besluiten tot de stop, wel met spijt in het hart omdat er helaas geen opvolging was gekomen, meestal bij gebrek aan doorzetting," besluit Tony. Katrien De Schynkel sloot datzelfde jaar wegens haar universitaire studies af met zilver terwijl Nora De Decker nog eervol vierde werd.

ALLEEN DE KON. SINT-NIKLASE HONDENAFRICHTINGSCLUB BLEEF OVEREIND

Etienne DE MEESTER

Eind van de jaren twintig groeide bij een aantal hondenliefhebbers uit Sint-Niklaas het idee om zich te verenigen met als doel het hondenras te verbeteren, de kweek te bevorderen en de africhting een vast programma te bezorgen.

Sint-Hubertusclub

De allereerste club werd gesticht op 10 april 1928 onder de naam "Sint-Hubertusclub Sint-Niklaas". Met Georges Van Hecke als voorzitter en Ghisleen De Brant als secretaris sloot de club in oktober 1929 aan bij de Kynologische Unie Sint-Hubertus in Brussel. Het eerste africhtingsterrein lag aan het Brugsken; daarna verhuisden de leden naar de Antwerpsesteenweg en nog later naar de Veldstraat.

De club stapte in 1948 over naar de Belgische Kennel Club. Midden de jaren vijftig werd de vereniging bij gebrek aan leden opgedoekt. De laatste voorzitter was Albert Van Riet, de laatste secretarissen waren Leonard Verstichel en Albert De Cock.

Dat de jeugdijaren van de Sint-Hubertusclub moeilijk verliepen blijkt uit de scheuring in 1930 waardoor er in onze stad twee nieuwe verenigingen bijkwamen: "De Nuttige Hond Sint-Niklaas" en "De Waassche Hondenafrichtingsclub".

De Nuttige Hond Sint-Niklaas

"De Nuttige Hond" startte o.l.v. voorzitter Jean Doigni en secretaris Willekens, spoedig opgevolgd door Jacques Walraevens. In 1932 sloot de club aan bij de Belgische Kennel Club. Eveneens in dat jaar vonden ze een geschikt oefenterrein op de hoek van Vijfstraten en de Sparrenhofstraat. Omdat dit terrein tijdens de oorlogsjaren omgespit werd tot moestuin zochten en vonden zij in het begin van 1945 aansluiting bij de zusterclub "De Waassche Hondenafrichtingsclub". De bestuursleden en mannen van het eerste uur Leon Syx, Theodoor Cool, Jules Provost, Maurice Schaut en Alfons Verdonck zullen daar nog een belangrijke rol blijven spelen.

Een foto uit 1990 met o.a. de laatste vier clubvoorzitters van de Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub v.l.n.r. Toon Van Brande, Richard Boeykens (erevoorzitter), Mario Poeck, Frans De Brouwer (huidig voorzitter), Frans Goossens (40 jaar voorzitter), Albert Reel (voorzitter), Hilaire De Bouw, Paul Van Machelen, Patrick Jeangout en Rudy De Geest

Twee belangrijke figuren uit de clubgeschiedenis met hun echtgenote. Links Frans Goossens: 40 jaar voorzitter en 60 jaar lid. Rechts Julien Rolus, 35 jaar ondervoorzitter, gewezen kampioen van België en tevens beeldhouwer

De Waassche Hondenafrichtingsclub, nu de Kon. Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub

De Koninklijke Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub (KSHAC) ontstond op 15 maart 1931 onder de naam De Waassche Hondenafrichtingsclub (WHAC). Met Ferd. Heynderickx als voorzitter en Armand Smet als secretaris startte de club zijn activiteiten bij Keymolen aan de Driegaaienstraat. De vereniging verhuisde in het begin bijna jaarlijks: eerst naar Honoré Paelinck aan de Pastoor De Meerleerstraat, dan naar de hovingen van de voorzitter aan de Driegaaienstraat en ten slotte naar het Brugsken waar destijds de Sint-Hubertusclub startte. Daar bleven ze tot 1944.

Toen in 1938 F. Heyndrickx en Arm. Smet aftraden om een belangrijke rol te gaan spelen in de Oost-Vlaamse Interclub volgden Frans Goossens (vz.) en Frans Van Hecke (secr.), twee gerommeerde africhters, hen op. De oorlog maakte in 1940 tijdelijk een einde aan de bloei van deze club. Eind 1944 bracht Frans Goossens de vroegere bestuursleden weer bij elkaar om te oefenen op een terrein aan de Pastoor De Meerleerstraat. Begin 1945 verhuisde de WHAC terug naar hun eerste stek aan de Driegaaienstraat. Na versterking met de overgebleven leden van De Nuttige Hond wijzigde de club dat jaar haar naam tot Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub. Ondertussen kwam ook Julien Rolus de ploeg versterken. Met zijn Duitse herder Kerrof won hij in 1946 de Belgische titel.

Nog steeds met Frans Goossens aan het

hoofd, bijgestaan door secretaris Jozef Smet en penningmeester Leon Syx, kende de SHAC een nieuwe bloeiperiode. Het aantal leden steeg boven de veertig, waaronder acht ereklassers. Aangezien deze niet allemaal tegelijk aan een wedstrijd konden deelnemen besloten een aantal leden in 1948 om een nieuwe vereniging, genaamd De Politiehond, op te richten.

Naar aanleiding van het 25-jarig bestaan in 1956, ontvingen voorzitter Goossens en secretaris Leon Verstichel uit handen van de gouverneur te Gent de koninklijke oorkonde. Op sportief gebied beleefde de club de meeste successen in de jaren zestig. Marcel Sneyers won met zijn Mechelaar Racky van 't Rolushof de nationale titel in 1968. Hugo Van Huffel deed nog beter want Toro van 't Rolushof werd Belgisch kampioen in 1964, -66 en -69.

Het verblijf aan de Driegaaienstraat duurde tot 1977, het jaar waarin het stadsbestuur hen een nieuw terrein ter beschikking stelde op het recreatiedomein "De Ster".

Na 40 jaar voorzitterschap gaf Frans Goossens in 1979 de leiding door aan Albert Reel. Onder zijn beleid vierde de KSHAC in 1981 zijn gouden jubileum. Met de nieuwe secretaresse Anita De Brouwer was er ook wat emancipatie merkbaar in de hondensport.

In 1989 verhuisde de vereniging opnieuw, ditmaal naar het domein "De Witte Staak" aan de Valk. Naast een fraai oefenterrein voor "gehoorzaamheid" en "agility" (hindernissenparcours) beschikken de leden daar ook over een eigen clubhuis. Midden de jaren negentig

Een dame in de kijker: Katrijn De Corte met haar hond Cesar. Zij behoort tot de Belgische selectie en nam meermaals deel aan officiële kampioenschappen tussen landenteams: 2000 in Finland, 2001 in Portugal, 2002 in Duitsland, 2003 in Frankrijk

verkozen zij Richard Boeykens tot voorzitter. Sinds 2003 leidt Frans Be Brouwer de 150-koppige club, bijgestaan door ondervoorzitter Felix Van den Berghe, secretaresse Maria Geldof en penningmeester Edmond Van Guyse.

De Politiehond van Sint-Niklaas

De splitsing in de SHAC met als doel meer ereklassers te laten deelnemen aan officiële wedstrijden (slechts 16 honden toegelaten)

was een bewuste keuze. Daardoor ontstond in 1948 "De Politiehond van Sint-Niklaas" als nieuwe club. Ook zij sloten aan bij de Belgische Kennel Club. Onder leiding van voorzitter Pierre De Decker, secretaris Daems en penningmeester André Van Daele namen zij hun intrek bij Georges Maes aan Tereken. In 1959 verhuisden de activiteiten naar de Veldstraat bij Theo Cool waar de Sint-Hubertusclub ondertussen gestopt was. In 1962 veranderden zij nogmaals van lokaal, namelijk naar Café Rembrandt aan de Breedstraat. Daar eindigde hun verhaal.

PALMARES: Hugo Van Huffel verzamelde de meeste titels bij de Koninklijke Sint-Niklase Hondenafrichtingsclub.

- **Hugo Van Huffel** met Toro van 't Rolushof (Mechelaar)
  - kampioen van België in 1964, '66 en '69
  - Oost-Vlaams kampioen in 1963, '64, '65, '66, '67, '68 en '72.
- **Julien Rolus** met Kerof van Sint-Pauwels (Duitse herder)
  - kampioen van België in 1946
  - Oost-Vlaams kampioen in 1971
- **Marcel Sneyers** met Racky van 't Rolushof (Mechelaar)
  - kampioen van België in 1968
- **Frans Goossens** met Micky van de Lepelhoek (koehond)
  - Oost-Vlaams kampioen in 1947, '48, '49 en '50
- **Theo Cool** met Rolf van Lamot (Duitse herder)
  - Oost-Vlaams kampioen in 1952 en '53.

VOORGESCHIEDENIS VAN DE STEDELIJKE SPORTRAAD

André VAN LANDEGHEM en Luc VAN ROYEN

SPORTA leverde pionierswerk

Onder impuls van pater Van Clé ontstond en groeide Sporta als een beweging die zich bijzonder sterk inliet met de SPORTMENS en met het sportgebeuren als maatschappelijk gegeven.

Naar aanleiding van het 25-jarig bestaan van deze beweging werd SPORTA-WAASLAND in 1961 op het stadhuis ontvangen voor een feestzitting. Toenmalig secretaris André Van Landeghem drong in zijn toespraak bij burgemeester Romain De Vidts en zijn schepencollege aan op twee initiatieven: enerzijds het opstarten van de "Prijs voor Sportverdiens-te" die zou worden toegekend aan niet-competitiesporters...de sportieve MENS achter de schermen; anderzijds het toekennen van een veralgemeende subsidie aan alle sportclubs die aan bepaalde voorwaarden zouden voldoen en niet alleen meer aan enkele gepriviligeerde clubs.

Tot ieders voldoening kreeg Sporta Waasland de instemming van burgemeester en schepenen. Meer nog, het Sportabestuur zou de kandidaten voorstellen die al of niet door het college zouden worden bekroond. Het waren voor:

1961

- Albert Cleyman (postuum) als stichter-voorzitter van de "Sint-Niklase Zwemvereniging" en pionier bij F.C.Gerda

- René De Backer (+) kampioen bij worstelclub "Wil en Kunst"

- Gilbert Struyf van Kon. Sint-Niklase Sportkring

1962

- Jozef Van Havere, kampioen bij worstelclub "Wil en Kunst"

1963

- niet toegekend

1964

- Blondine Temmerman (+) van turnkring "Kracht en Geduld" en volleybalclub "Rapid"

1965

- de Sint-Niklase Bijjartliefhedersbelangen

1966

- Gerard Eeckman (+) van wielersportclub "Stadsbelangen" en worstelclub "Wil en Kunst"

1967

- Jozef De Graeve (+) van zwemclub "Nood Dwingt"

- Louis De Bruyne van basketbalclub "Hermes"

1968

- Paul Rombaut van volleybalclub "Rapid"

1969

- José Van Hoecke om 25 jaar sportwerking

- Wase Zwemkring om 10 jaar succesvol werk

1970

- Leo Raes (+) van basketbalclub "Were Di"

- de wielersport- en toeristenclub "Leurica"

Vanaf 1971 werd de voordracht van de kandidaten overgedragen aan het "Stedelijk Adviescomité voor de Sport" (SAKS). Sporta genoot wel de eer om door bemiddeling van zijn secretaris het ontwerp voor de subsidiëring op te maken en aanvaard te weten door André Ongena, hoofd van de Dienst Onderwijs, met nadien de goedkeuring door het schepencollege. De vooropgestelde criteria werden – mits enige aanpassingen - tot heden toegepast.

Het Stedelijk Adviescomité voor de Sport (SAKS)

In de gemeenteraad van 24 maart 1972 werd de oprichting van het Stedelijk Adviescomité voor de Sport besproken en goedgekeurd. De installatievergadering had plaats op 26 september 1972.

Niettegenstaande de stad Sint-Niklaas reeds over een degelijke sportinfrastructuur beschikte was er nog geen sportdienst noch sportraad in tegenstelling tot andere raden zoals Cultuurraad, Jeugd raad, de stedelijke Gezinsraad, enz.

Sport werd enerzijds ondergebracht in de dienst "Onderwijs" en anderzijds in de dienst "Openbare Gezondheid".

Het is onder impuls van Sporta en het Ministerie van Cultuur dat dit Adviescomité werd opgericht. De voornaamste doelstelling van het comité was de sportbeoefening in elke vorm te bevorderen. Het was samengesteld uit de schepenen die de sport onder zijn bevoegdheid had (van ambtswege voorzitter), de ambtenaar die sport onder zijn bevoegdheid had (van ambtswege secretaris), twaalf leden met bijzondere kennis van de

sport en de sportproblemen en een lid van elke politieke fractie van de gemeenteraad.

Maakten aldus deel uit van het adviescomité: Pros Matthys (schepen en voorzitter), Gerard Bontinck, Simonne Brijssinck, Walter Colyn, Jacques De Witte, Dr. Albert Dirix, Dr. Josse Francotte, Marie-Christine Joos, Odilon Mets, Paul Rombaut, André Van Landeghem, Aloïs Van Raemdonck en Raoul Verschueren..

Namens de politieke fracties: Marcel Verdonck (CVP), Freddy Willockx (BSP), Nelly Maes (VU) en René D'Haeyer (PVV).

Luc Van Royen werd secretaris.

In de korte periode van haar bestaan (1972-77) heeft het stedelijk Adviescomité voor de sport heel wat tot stand gebracht. Het was ondermeer betrokken bij de organisatie van de "Sport voor Allen", ingericht door het Bloso, met ondermeer de Sportbiënnale, het Olympisch Minimum, Sportreal, Sportiva, Sportinstuif; de organisatie van fiets- en wandeltochten, het inrichten van de sportveertiendaagse, enz.

De huldiging van nationale kampioenen en de uitreiking van de prijs voor sportverdienste door Sporta, sedert 1961 ingericht, werd verder gezet, zelfs steevast gevolgd door een kampioenenbal.

De laureaten waren:

1971-1972

- Dr. Albert Dirix

1973

- Florimond Dua van Kon. Kath. Turnkring "Kracht en Geduld"

1974

- Wase Zwemkring – gouden jubileum

1975

- Yvan Naessens van atletiekclub Waasland

1976

- Alfred Van Helleputte van Sint-Niklase Basketbalclub

In die periode werden reeds een vademecum voor de sport en een sportkalender uitgegeven.

Vooruitstrevend was ook de oprichting van een medisch sportkeuringscentrum en het inrichten van monitoren cursussen. De structuur werd verder uitgebouwd door het oprichten van werkgroepen: schoolgaande jeugd, derde leeftijd, minder-validen, alsook overlegorganen zoals voetbal- en vissers-overlegcomité.

Onderzoek en inventarisatie werd verricht inzake de sportinfrastructuur in de scholen, de sport- en speelvoorzieningen in de stad. Ook werden de stadsfeestzalen aangepast voor sportdoeleinden en werden sport- en recreatiekoffers aangekocht.

Het SAKS heeft dus in die vijfjarige periode heel wat adviezen kunnen verstrekken aan het stadsbestuur, meegewerkt aan de oprichting van nieuwe en de bloei van bestaande sportverenigingen en vooral de "sport voor allen" gepromoot. Ten slotte werd heel wat werk verricht met betrekking tot de behoeftebepaling aan sportinfrastructuur en de betoelaging van sportverenigingen.

Door de samenvoeging van gemeenten op 1 januari 1977 werd het stedelijk adviescomité voor de sport (SAKS) ontbonden en vervangen door de huidige stedelijke Sportraad.

In het artikel "Biljartclubs 'Onze Wijk' en 'Gildenhuis'", dat verscheen in Sportrevue nr. 7, drukten wij op pagina 302 bovenaan een foto af waarop enkele voorzitters samenstonden. Lezer Frans Bogaert gaf ons de namen van de eerste twee personen, te beginnen van links. Het zijn Paul Van Eetvelde met naast hem wijlen Walter Dobbelaere; deze laatste ons ook gesignaleerd door sportschepen Urbain Vercauteren. Waarvoor dank.

Een aantal aanvullingen ontvingen wij ook van lezer Robert De Mulder... enkele dagen voor hij overleed op bijna 81-jarige leeftijd. Hij bezorgde ons de naam van "de chauffeur", die vermeld wordt bij de groepsfoto van de Sint-Niklase Sportkring Atletiekclub op pagina 288, namelijk: Julien Van Damme. Ook bij de foto onderaan pagina 305 was een naam van één van de gewichtheffers onvolledig. Dankzij Robert De Mulder weten wij nu dat het Gust Metz betrof. Tenslotte bezorgde hij ons nog informatie in verband met de foto op pagina 315 van de korfbalploeg Vos Reinaert uit 1976. De twee vraagtekens zijn respectievelijk Marc Van Landeghem (staande) en Ann Pypers (gehurkt). Staande uiterst rechts blijkt niet Danny Van den Eynde, maar wel Wilfried Duymelinck te zijn. De redactie zal deze behulpzame lezer missen.

Tenslotte ging ook redacteur Steve Wante op zoek naar de waterpolospelers van Zwemclub Nood Dwingt uit 1943, foto afgedrukt op pag. 317. Dit zijn ze. Gehurkt v.l.n.r.: Alfons Permentier, Roger Lanoye, Ferdinand Van Poucke. Staande v.l.n.r.: Gerard Van Meervenne, Paul Debbaut, Georges Smet en Gilbert Neels.

